

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

*„Az Ige volt az igazi világosság,
amely megvilágosít minden
embert: ő jött el a világba.”*

(Jn 1,9)

TARTALOM

Készülünk karácsony ünnepére	1	Rendelkezés	11	Társasjáték – játékszabály	18
A pásztorok között	2	Épüljünk újra	12	Újraépítve – könyvajánló	19
Csodás Eucharisztia II.	4	A Teremtés hete	13	Volt egyszer egy... könyvtár	20
A Szeplőtelen Fogantatás	6	A Szentlélek szeminárium	15	Ünnepi ételeink	21
Krisztussal a Hegyes-tetőn	7	ForrásPont – újra	16	Kiállítás diplomunkról	23
Értünk Általa	10	Gyerekek mondták	17	Karitás hírek	24

ELŐSZÓ

Advent titka a várakozásban rejlik. Jézus megszületik közénk karácsonykor, de lelkünk csak akkor ujjong a szent éjszakán, ha végigéljük a várakozás időszakát. Engedjünk magunknak időt. Kavargassuk a kávékat, nézzünk ki az ablakon, tegyük le a listát, vegyünk egy nagy levegőt.

Mi történt velem az elmúlt évben? Hagytam magam vezetni az Úr által? Odaálltam elé minden nap és megkérdeztem, mi legyen ma Uram? Hogy csináljam, hogy veled lehessenek, együtt menjünk? Figyeltem a körülöttem élőkre? Volt időm köszönteni az újonnan érkezőket, az ismeretleneket? Befogadás volt bennem, alkalmazkodás? Tudtam háttérben maradni, alázatosan, csendesesen? Amikor igazam volt, kiállni magamért szelíden, de erővel? El tudtam köszönni a távozóktól? Megköszöntem mindent, amit csak kaptam? Hálát adtam minden nap az életemért, ami hoz jót és rosszat egyaránt? Volt időm magamra, a szeretteimre, bárkire, akinek szüksége volt rám? Voltam Jézussal, amikor szükségem volt rá és neki rám? Vagy csak azért, mert jó vele? Átfuthatnak rajtunk ezek a gondolatok, de jobb lenne, ha elidőznénk rajtuk.

A csoda egy pillanat alatt történik meg, de a felkészülés hosszú is lehet. A Szentlélek szeminárium, a bér málkózás útja elvezethet a teljes önátadáshoz. Tiszta, fehér lappá válhatunk. Hála mindazokért, akik elindulnak a keresésre és azokért is, akik segítik őket ezen az úton. Életutakat nézhetünk végig, van, aki szent lett és vannak, akik törekednek rá. Nem csak számadást adhatunk, de nézzünk előre is, vannak terveink, céljaink, a megvalósuláshoz pedig mindannyian kellünk. Michael White atya és Tom Corcoran *Újraépítve* című írása is segít. Varga László kaposvári megyéspüspök szavaival élve ez a könyv a Szentlélek kiváló ajándéka egyházunk megújulásához! Valóban építsük újjá magunkat minden szinten!

Most a gyerekek vannak a középpontban, ez igazán az ő ünnepük. Nekünk, felnőtteknek pedig olyanná kell válnunk, mint a gyermekeknek, hogy nekünk is igaz karácsonyunk legyen. Őszintén várni, elfogadni, befogadni, helyet adni magunkban az örömmel. Őszintén szeretni.

Dán Ildikó

A Szerkesztőség beteljesülő adventi várakozást, áldott karácsonyt és szép új esztendőt kíván minden olvasójának!

KÉSZÜLÜNK KARÁCSONY ÜNNEPÉRE

Az ikon készítésekor az ikonfestő először megműveli a nyersfát. Fehér alapot helyez rá, ezután kerülhet rá az imádság és a böjt közben megfestett Szent.

A karácsonyi készületünk is ilyen. Előbb művelnünk kell természetes, nyers önmagunkat, majd belül üressé, fehér lappá kell válnunk, hogy a közelgő karácsony ráfesthesse a maga szent üzenetét. Jó előkészület nélkül nem tud jó ikon készülni.

Készülünk karácsony ünnepére – jó előkészület nélkül nem tud jó karácsonyunk lenni.

A karácsony ünneplésében két nagy kísértés tud zavarni: egyrészt, ha ismételni akarjuk a korábbi karácsonyokat – ezért kell üres lappá válni. Akármennyi karácsonyt ünnepeltünk is meg, a mostani egyedi, egyszeri lesz sajátos üzenettel, nekem szóló kegyelemmel.

Aki önelégülten vagy kényelmesen eltelt a tudása, a gondolatai, az emlékei világával, az már nem tud újat befogadni, nem tud fejlődni. Ha csak ismétljük a régi karácsonyokat, akkor lemaradunk az újról. Végső soron lemaradunk a legjobb önmagunkról, legjobb létlehetőségünkről. S ahogyan az ikonfestők mindig óvatosan, lassan festik a Szentet, úgy nekünk is engedni kell, hogy a közelgő karácsony lassan fesse meg bennünk a maga üzenetét. Üres, engedelmes, befogadó lappá kell válnunk.

Gazdag és nagyvonalú az Isten. Ezen a karácsonyon is akar ajándékozni egy szikrát, egy mély gondolatot, sőt, önmagát!

A másik nagy kísértés a karácsony ünneplésében, hogy szinte a polgári jólét ünnepévé vált: túl erőssé vált az emberi sík, az ajándékok, a díszítés, a programok, a lakoma, a családi találkozók, s túl fontossá vált az ezek miatti öröm,

illetve idegeskedés vagy épp szomorúság.

Pedig a karácsony elsősorban teológiai ünnep. Ahogy az ikonhoz a természetes fa anyagát meg kell művelni, hogy a Szent felkerülhessen rá, úgy nekünk is a természetes, emberi, polgári, családi életünket meg kell művelni, hogy a Szent megjelenhessen. Fontosak az ajándékok, a családi találkozók, a karácsonyi kulturális programok, de mindent úgy kellene alakítanunk, hogy a Szent megjelenhessen benne – nehogy az emberiség sík, öncélú legyen.

Aki nem válik üres lappá, annak a karácsonya unalmas lesz. Aki nem a teológiai közepére figyel - annak az egyéb dolgok, az utazás, a pihenés, a gasztró-

nomiai programok válnak pótlékká.

Az ikon készítése tehát mintát jelent. Érdemes a nyerszet, a természetet kiművelni, érdemes belülről üres lappá válni, hogy a Szent, - Krisztus maga - megjelenhessen.

Ahogy távolról kezdjük a karácsonyi készületet, úgy az ikon szemlélését is távolról kezdjük, a lényeg felé köröskörösen haladunk a széléről a központi jelenetek felé, hogy megérkezzünk az újszülött elé, a karácsonyi ikon szemlélésében is és szenteste is.

Áldott készületet kívánok minden kedves olvasónak!

István atya

A PÁSZTOROK KÖZÖTT

Karácsony közeledtével egyre erősödhet bennünk a vágy, hogy mind jobban megnyíljunk az Isten felé, és találkozhassunk Vele. A Betlehembe tartó lelki utunkon ezért egy kicsit a pásztorok közé telepedhetünk, a hideg téli éjszakában tüzük mellett megpihenhetünk, és barázdált arcukat nézve, a beszélgetésüket hallgatva, tanulhatunk tőlük – várakozni, készülni.

Közöttük ülve az első, ami azonnal szembe ötlük, hogy

bár a város szélén vannak, mégsem magányosan töltik az estét, hanem azokkal, akikkel egymásra utalva élnek, és akikkel jól ismerik egymást. Körülveszi őket az életük, a feladataik. Ebben otthonosan mozognak, biztonságban vannak. Mindez nagyon egyszerű, és itt minden nagyon egyszerű.

A pásztorok ebben az egyszerűségben meghívják minket a lényeg felé fordulásra. A sallangok, a szemkápráztató fényfüzerek, és kényelmesség elengedésére. Megérezhetjük bennük a lelkiükben összetartozás nélkülözhetetlen, megtartó erejét. Azt, hogy a felszín alatti láthatatlanban történnek az igazán lényeges események, itt bújnak meg az igazi érzések, és a meghatározó gondolatok – és hogy valójában ezek fénye, ereje, minősége határoz meg minket, nem az, ami kívül van.

Vajon mi van ma bennünk? Hogyan vagyunk legbelül?

A pásztorok csendesen, békésen pihennek. Abban az időben mindenki várta a Messiás eljövételét, de senki sem tudta, hogy mikor érkezik. Az emberek hitbéli várakozás-

ban éltek. És ezen az éjszakán a pásztorok mellett egyszer csak megjelenik egy angyal, aki kihirdeti nekik, hogy ma éjjel megszületett a Megváltó. (Lk 2,8-20) A pásztorok Békében vannak együtt, ezért az Angyal oda tud menni hozzájuk. A békétlenségbe nem lépett volna be.

Az adventi időben az egyik lényeges lelki feladatunk lehet, hogy Békébe jussunk. Bárhogyan és bármiben is vagyunk. Ez nem mindig könnyű, de ha lelkünk jászlá-

ba szeretnénk fogadni Jézust, akkor meg kell találnunk a módját. A békés ember tud lassulni, el tud engedni, türelmesebb tud lenni, érzékenyebb a valóban fontosra, és jobban tud szeretni. *Vajon mit tehetek most azért, hogy a szívemben Béke legyen?*

Jézus azért jött közénk, mert szeret. Mert életet akar adni. És mert a vigasz és gyógyítás után fel akar építeni minket, és el akar vezetni az Örök Hazába. Azért jött, hogy utat mutasson. Hogy Lámpásunk legyen, és világítson nekünk a sötétben. Azért jött, hogy Ajtónk legyen, és bemehessünk Rajta keresztül az Atya szeretetébe: a Békébe, az Örömbbe, a Szabadságba, az Örökkébe.

Azért jött, hogy segítsen a Lényegre figyelni, és ezzel irányba állítsa az életünket.

Egy istálló annyira irreális hely a szüléshez. De Isten szerint nem ez a lényeg! Pont azért születik ott, hogy jobban ragyogjon a Lényeg: ami az egyszerűségben, a békében, a szeretetben van jelen. Mert az Élethez ennyi kell – se több, se kevesebb. Mert ez mindenki számára elérhető, hiszen nem kell hozzá semmi olyan, amit a világból szerezhethetünk meg. *Mi lehet az, ami elvon a lényegestől, az igazán fontostól, lelkemet akár fel is zaklatva?*

A pásztorok köré angyalok sokasága gyűlik, akik arról énekelnek, hogy a jóakarátú emberekben van a Békesség. A jónak akarata kulcsfontosságú ahhoz, hogy béke szülessen bennünk. Szabad akaratot kaptunk, azt csinálhatunk, amit csak akarunk. Hozzá megkaptuk a parancsokat is, az irányokat, és tudjuk, mi a jó és mi a rossz. Nekünk pedig annyi a dolgunk, hogy újra és újra igyekezzünk minden (aktuális) tudásunkkal, erőnkkel, lehetőségünkkel akarni és tenni a jót. A gyümölcsöket pedig

a kegyelem megtermi majd, és akkor majd láthatjuk is, hogy mi táplál bennünket: a jó vagy a rossz. Mert csak a jó fa tud jó gyümölcsöt hozni.

A jót akarva pedig megkapjuk a Békét is! A Békét, ami olyan nagy kincs! A Békés ember nem fél. Nem kapkod, nem siet. Elfogadó, és van ideje meglátni a nagyobb jót, a jobb lehetőségeket. Nyitottabban tud Isten felé is fordulni. Nincs szégyenkezés, menekülés, és semmi rossznak árnyéka benne.

Amikor az angyalok visszatérnek a mennybe, akkor a pásztorok sietve elmennek a jászolhoz, hogy lássák, amit hallottak. Ott hagynak csapot-papot, és „sietve” mennek. Futnak, szaladnak, szuszognak, ki hogy bírja. A fiatalok biztosan előre rohannak, aztán vissza, hogy támogassák, vontassák magukkal az idősebbeket. Tele vannak izgalommal. Ennek a lelkes sietségnek a fénye most ránk vetődik, és azt kérdezi tőlünk, hogy *mi vágyunk-e a jászolhoz? Ha igen, mennyire? Vajon hiszünk-e benne igazán?*

Jézus születése által az Isten tapinthatóvá, jelenvalóvá válik. Egészen elérhetővé.

Milyen nagy kegyelem, ha ilyenkor, Karácsony közeledtével, ki tudunk lépni a világból, ha békét tudunk hagyni a világnak, és tudunk lelkesedni az Istennel való találkozásért. Ha tudjuk hinni, hogy ez lehetséges itt és most a

számunkra is. Ha el tudjuk hinni, hogy mi is lehetünk egy a pásztorok közül, akikkel Jézus – a mindenható és megváltó Fiú Isten – találkozni akar, akiket szeretni akar. Akiknek a karjaiba akar feküdni, a szívéhez suttogni... igen, ez lehet valóság most.

Csodálatos, hogy ehhez nem kell semmi különös. Elég egyszerűen csak leülni az éjszaka csendjében, a csendet hallgatva, megtelni békével és várni Jézust... vágyakozva... készen arra, hogy bármikor megérkezhet a szívünkbe... nem is biztos, hogy karácsony éjjelén fog. Lehet, hogy ma éjjel. Vagy ma éjjel is. Hiszen Ő ezerszeresen, végtelenszeresen jobban vágyik ránk. Ő akar jönni. Ő akar hozzánk jönni. Ő akar velünk lenni. Ő akar szeretni minket.

Végül a pásztorok „elhíresztelték”, amit az angyaltól hallottak. Majd szétfeszítette őket az öröm, a lelkesedés, a boldog extázis. Ha valami nagy dolog történik velünk, azt nem tudjuk magunkban tartani. Azt lelkesen, ujjongva híreszteljük, szinte bárkinek. S ha szavakkal nem is mondjuk, az arcunk ragyogása beszél helyettünk. Csodálatos kegyelem, hogy az Istennel való belső találkozásaink is lehetnek ilyenek.

Ez arra hív bennünket is, hogy bátran meséljünk másoknak arról, amit Istentől látunk, hallunk, tapasztalunk. Olyan szép, hogy a pásztorok felelősek a nyájukért. És olyan szép, hogy valamilyen módon Isten mindannyiunkra bíz társakat, embereket, lelkeket, akiknek elvihetjük az Örömhírt, akiket szerethetünk, és akiket Jézushoz vezethetünk. Így karácsonykor mi is együtt zenghetjük az angyalokkal a nagy örömet, hogy a szívünk mélyében Megváltó született! Így legyen! Ámen!

*„Karácsony készül, emberek!
Szépek és tiszták legyetek!
Súroljátok föl lelketek,
csillogtassátok kedvetek,
legyetek újra gyermekek,
hogy emberek lehessetek!”*

Wass Albert

CSODÁS EUCHARISZTIA – EUCHARISZTIKUS CSODÁK II.

Cikkünk első részében beszéltünk arról, hogy bár a kenyérnek és bornak Krisztus testévé és vérévé történő átváltoztatása révén minden szentmisén **eucharisztikus csodának** lehetünk szemtanúi, az Atya időről-időre rendkívüli módon is jelét adja, hogy a kenyér és bor színe alatt a második isteni személy, az értünk megtestesült és bűneinkért kereszthalált halt Krisztus valóságosan is jelen van. Az okok és a távolabbi következmények boncolgatása nélkül utaltunk rá, hogy a statisztikai kutatások szerint, a Szentírás, a Szentmagyomány és a Tanítóhivatal húsz évszázada töretlen tanítása ellenére a katolikusok kisebb része hisz csak a valóságos jelenlét misztériumában, többségük inkább csak szimbólumként tekint az Eucharisziára, amely ugyan utal Rá, de nem „tartalmazza” Krisztust. Végül röviden ismertettünk három eucharisztikus csodát a középkorból. Most két közelmúltbeli csodára szeretnénk még kitérni:

TIXTLA, MEXIKÓ

2006. október 21-én, egy plébániai lelkigyakorlat közben, áldoztatás előtt az egyik átváltoztatott ostyából vöröses folyadék buggyant ki. A vöröses folyadékról a nagy alaposan, egymástól függetlenül, párhuzamosan elvégzett laborvizsgálatok megállapították, hogy hemoglobint és emberi eredetű DNS-t tartalmazó vér, mely AB típusú, amint a lancianoí szentostya és a torinói lepel vérnymai is. A kutatások során az igazságügyi orvostan szakértői különböző eljárásokat használva kizárták a külső beavatkozásra vonatkozó feltételezéseket.

SOKÓLKA, LENGYELORSZÁG

2008 októberében a sokólkai Szent Antal-templomban tartott misén a plébános kezéből áldoztatás közben véletlenül kihullott az átváltoztatott Szentostya, és leesett a földre. A liturgikus előírásoknak megfelelően a pap az

Eucharisziát egy vízzel teli edénybe helyezte, és a tabernakulumba zárta, a mise után pedig a sekrestye széfjében helyezte biztonságba. Ilyenkor az Eucharisztia pár nap alatt fel szokott oldódni a vízben. Itt azonban nem ez történt. Amikor pár nap múlva a plébános kinyitotta a széfet, vörös foltot látott az Oltáriszentségen. Az edényt tartalmával együtt a plébániaépület kápolnájába vitte át.

Másnap az Eucharisziát a tabernakulumban egy korporáléra (fehér oltárterítő) helyezte. Az ostya vörös röggé változott, és elszínezte a kehely vizét is, majd amikor a fehér kendőre helyezte a pap, azt is. Az Eucharisziából vett mintán végzett orvosi vizsgálatok megállapították, hogy a minta a halál bekövetkeztének pillanatában megmaradt emberi szívizom.

Isten célja az eucharisztikus csodákkal hitünk elmélyítése a valóságos jelenlét dogmájában. *Hiszem-e hát, hogy Krisztus Urunk testével és vérével, lelkével és istenségével jelen van az Oltáriszentségben?* E kérdés mindenkor aktuális,

de közeledvén az Eucharisztikus Világkongresszus felé talán még inkább sürget az önvizsgálatra. Ehhez szeretnénk segítséget nyújtani - a teljesség igénye nélkül - néhány szempont felvetésével.

1. Isten bármikor – akár Nagymaroson a holnapi szentmisén konszekrálendő kenyérral és borral is – végbevihet, és az egyház története során számos alkalommal végbe is vitt már, eucharisztikus csodát. El tudom-e fogadni ezt fenntartások nélkül, vagy kételkedést, ellenállást tapasztalok magamban e kijelentés hallatán?
2. Értem-e, hogy **szentmisét szándékosan elmulasztani** azért súlyos bűn, mert ezzel visszautasítom Isten legbecsesebb ajándékát? Az Oltáriszentségben az Atya ugyanis a legdrágábbat, Fiát kínálja fel az embernek: „*Semmi sem olyan nagyszerű, mint az Eucharisztia. Ha*

Istennek lenne bármi értékesebbje, nekünk adta volna.”
Ha az eucharisztikus színek alatt nincs jelen Krisztus valóságosan, a szentmise okafogyottá lesz, és az elmulasztása semmiképp sem lenne súlyos bűn. Szentírást olvasni otthon, közösségi hitelményt szerezni sok más helyen is lehet.

3. Ha **halálos bűnt** követtem el, tartózkodok-e a szentáldozástól a későbbi szentgyónásban kapott feloldozásig, ahogy azt az Anyaszentegyház Szent Pál nyomán² rendel, vagy pedig könnyelműen bízva Isten irgalmában, netán hiúságból (mit mondanak majd a többiek, ha nem áldozok?) magamhoz veszem az Úr testét, nem törődve azzal, hogy korábbi bűnemet szentségtöréssel tetézem?

4. Évszázadokon át a hívek szombat éjjeltől **szentségi böjtöt** tartottak, hogy vasárnap első étük az Eucharisztia legyen, (vö. Jn6:55³) és Krisztus szent teste se keveredjék más étkekkel a testben. Mára e szentségi böjt csupán 1 órára⁴ zsugorodott, de legalább ezt szívesen megtartom-e, hogy ennek révén is még **áhitatosabb lelkülettel** készüljek elő az Úr vételére? Mert „*az áhitat kegyelmét alázattal és önmegtartóztatással lehet megszolgálni.*”⁵

5. „Krisztus teste” – hangzik el az Eucharisztia kiszolgáltójának ajkairól. Krisztus, a megtestesült Isten Fia, a második isteni személy, az emberiség Megváltója, a Logosz, akiben Isten a világot teremtette és Önmagát kinyilatkoztatta, az angyalok ura, kit az egek egei sem képesek befogadni, itt van előttem most csak néhány arasznyira ebben a kicsi ostyában. Szoktam-e érezni **megrendültséget**, önmagam méltatlanságát, netán ebből fakadó belső készletét, hogy térdre rogyjak áldozáskor az Úr nagysága előtt, mélyen kegyesen leereszkedik hozzám, és barátságosan felajánlja nekem az üdvösség táplálékát⁶?

6. Ha kézbe áldozok, fordítok-e gondot kezem megtisztítására áldozás előtt? A Szentkoronát sem engednék, hogy pusztá kézzel megérintsem, márpedig mennyi-

1 Vianney Szent János

2 „*aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, az Úr teste és vére ellen vét. Tehát vizsgálja meg magát mindenki, s csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki csak eszik és iszik anélkül, hogy megkülönböztetné az (Úr) testét, saját ítéletét eszi és issza.*” (1 Kor11,27-29)

3 „*A testem ugyanis valóságos étel, s a vérem valóságos ital.*” (Jn 6,55)

4 Egyházi Törvénykönyv, 919. kánon, az 1 órát az áldozástól kell figyelembe venni, nem pedig a szentmise kezdetétől.

5 Kempis Tamás: Krisztus követése IV. könyv 15.

6 Vö. „*Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket.*” (Mt11,28)

vel fenségesebb van itt a Szentkoronánál! Vigyázok-e rá, hogy kézbeáldozás során is lelkiismeretvizsgálatot követően, jószándékom felindítva vágyakozással, áhítatos lelkülettel, lángoló szeretettel és hálával vegyem magamhoz az Úr testét, nem pedig bekapjam, mint holmi chipset? *Rendkívüli kiszolgáltatóként* (akolitus) ügyelek-e kezeim tisztaságára, hiszen a celebráló pap ellenében én a szentmisén kézmosásban nem részesülök?

7. Ha észreveszem, hogy a földre esett egy morzsa a konszekrált ostyából, felveszem-e és/vagy jelzem-e a papnak? Az egész Krisztus jelen van ugyanis minden olyan

kicsi darabban, amely még táplálék jellegű, érzékszerveinkkel felfogható!

8. Szívesen időzöm-e az imáadásra kitett Oltáriszentség előtt?

9. Ha észreveszem, hogy valaki a szentmisén zsebbe vagy táskába teszi az Oltáriszentséget, szelíden, de határozottan felszólítom-e, hogy vegye magához és semmi esetre se vigye ki a templomból? Jó esély van rá ugyanis, hogy az ellopott, konszekrált ostyák szentségtörő sátnista rituálékon gyaláztatnak meg.

Ha hisszük, hogy Krisztus testével és vérével, lelkével és istenségével valóban jelen van az Eucharisziában, az óhatatlanul oda vezet, hogy az Eucharisziát mind nagyobb tisztelettel illetjük, lelkünkben és külső megnyilvánulásainkban, gesztusainkban egyaránt. Vizsgáljuk fe-

lül hát hitünket a valóságos jelenlétben, és kérjük Isten kegyelmét hitünk és áhitatunk növelésére. Zárásként pedig idézzük fel a már említett Kempis Tamás igaz szavait: „*Mert valóban jelen vagy ebben a szentségben. Bár kenyér és bor színe mögött, hiszen hogy saját, isteni ragyogásodban szemléljelek, azt el sem bírná a szemem, s még az egész világ is megsemmisülne a te fölséges dicsőségednek villámfényű megjelenésében. Gyarlóságomhoz igazodol hát, mikor a szentségi színek mögé rejtezel. Enyém valóban, s imádom is, amit az angyalok imádnak a mennyben, de én most még csak hitben ragadom meg, ők színről színre látják, fátyol nélkül.(...)Amikor pedig eljön az, ami tökéletes, nem élünk többé szentségekkel, mert a szentek a mennyi dicsőségben nem szorulnak rá a szentségi orvosságra, hiszen végeszakadatlan örvendenek Isten színe előtt, színről színre látják az Ő dicsőségét, átalakulnak abban a magát sokszorozó tündöklésben, amely Isten mélységeiből előragyog, és úgy birtokolják boldogan Istennek testté lett Igéjét, amint volt kezdetben s megmarad mindörökké.*”

Turjányi Ákos

Szűz Mária, a Szeplőtelen Fogantatás

Mária fogantatásától kezdve mentes volt az áteredő büntől – ezt ünnepeljük ma, december 9-én.

IX. Piusz pápa Ineffabilis Deus kezdetű bullájában e szavakkal hirdette ki ünnepélyesen a hitigazságot 1854. december 8-án: „Kinyilvánítjuk, megerősítjük, és isteni kinyilatkoztatásnak tekintjük azt a tanítást, miszerint a Boldogságos Szűz Máriát fogantatásának első pillanatától kezdve a mindenható Isten sajátos kegyelme és védelme folytán, az emberiség Megváltójának, Jézus Krisztusnak érdemei erejében, sértetlenül megóvta az eredeti bűn szennytől.”

Mária életének első pillanatától fogva mentes volt az áteredő büntől, és a megszentelő kegyelem állapotában volt. A szeplőtelen fogantatás kifejezés hallatára még katolikus hívők is sokszor Jézus szűzi fogantatására gondolnak, de itt Mária kegyelmi kiváltságáról van szó.

Máriában olyan teljességnek kellett lennie, amely megfelelt az Isten Anyja méltóságának. A kiváltság alapja

az, hogy Mária egyedülálló kapcsolatban állt Krisztussal mind anyasága, mind hite szerint, ezért Krisztus kegyelmét is egyedüli módon kapta. Benne az Egyház előképe jelent meg „ránc és szeplő nélkül” (Ef 5,27), tehát illet, hogy egész élete mentes legyen a bűn terhétől.

Az egyházi íróknál Mária testben és lélekben egészen szent, s ha születése természetes volt is, telve volt kegyelemmel.

Istenünk, te méltó hajlékot készítettél Fiadnak a Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen fogantatásában, amikor őt Fiad halálának érdemeért eleve megóvtad minden

büntől. Szűz Mária közbenjárására engedd, hogy mi is tiszta lélekkel jussunk el hozzád. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Amen.

Z. A.

Forrás:

<https://www.magyarokurir.hu/hirek/szuz-maria-szeploten-fogantatas>

<http://lexikon.katolikus.hu/S/szepl%C5%91telen%20fogantat%C3%A1s.html>

Nagy Miklós

MÁRIA SZÜLETÉSE

*Bárhová is hajszol az időnek sodra,
Boldogan sietek születésnapodra.
Mondogatom sokszor csodálattal telve:
Most fakadt virágba Isten zárt kegyelme.
Lennénk a mindenség sötét foltja,
Mária, ha nem született volna.
Minden oltár zord köfészek lenne,
Loboghatna lángjuk az egekre.
Járnánk oda, mint halotti torra,
Mária, ha nem született volna.
Sem karácsony, sem húsvét nem lenne,
Égbe zárva pünkösöd tüzes nyelve.
Őszi légyként hullanánk a porba,
Mária, ha nem született volna.
Félig üres lenne a mennyország,
Hirdetve az ember szörnyű sorsát.
Talán kék se lenne a menny boltja,
Mária, ha nem született volna.
Mária, ha nem született volna!
Mondom néha titkon megborzongva,
De ha föltekintek, föl a kéklő égre,
Tudom, ott vagy sorsunk Menedéke.
Isten Lánya, drágább mindeneknél,
Áldom Istent, áldom, hogy született*

KRISZTUSSAL A HEGYES-TETŐN

Miklós püspök atya közelében gyorsan magával ragadja az embert az a mélységes nyugalom, és életörömet árasztó szeretet, amellyel Mennyei Atyánk töltötte meg a lelkét. Találkozásunk során mesélt gyermekkoráról, ifjúságáról, s arról a nagy ajándékról, amelyet Jézustól kapott a több mint fél százados papsága során.

Hogy érzi magát Nagymaroson?

Azt szoktam mondani, hogy már itthon vagyok, mert nem hallok a vonat zörgését. Az első két hétben minden félórán fölbredtem rá, de már észre sem veszem. Egyébként Zebegényben is közel laktunk a vasúthoz, úgyhogy nem egészen új ez nekem, csak elszoktam tőle.

Hogyhogy Nagymaros mellett döntött?

Amikor szóba került, hogy átadom a püspöki szolgálatot, a barátaim, rokonaim, ismerőseim, mindenki jött az újabb és újabb ötletekkel, hogy hova menjek. Aztán egyszer csak a Szamaritánus Szolgálat vezetője szólt, hogy átépítették ezt a házat, és lenne hely nekem is itt egy nyugdíjas szolgálati lakásra. Még a felújítás közben megnéztem, és láttam, hogy ez tényleg ideális. Közel van Zebegényhez és Váchoz is, a templomhoz is, úgyhogy nagyon örültem és elfogadtam.

Milyen érzés a környékre visszatérni?

Az egész életem a Dunához kötődött, így nem volt újdonság. Pesten születtem, aztán Zebegénybe költöztünk, felszentelésem után Kőbányára kerültem, onnan Szobra, utána pedig Márianosztrára. Ezt követően 21 évig voltam a folyó másik oldalán is Pilismaróton és Dömösön, aztán pedig Esztergomban. A Szentatya 2003-ban nevezett ki váci püspöknek, akkor visszakerültem ismét a folyó inenső oldalára.

Mennyire nézett körül? Vannak már kedvenc helyei a városban?

Ami nagyon megfogott, az a kerékpárút: az első szabad délutánomon rögtön kipróbáltam, átmentem Zebegénybe. Aztán ott a Duna-part, ahonnan látni a visegrádi várat, na és a templom, pont most lett kész a felújítása, ez olyan nagy ajándék. Gyönyörű kívülről, ahogy este nézem a megvilágított templomtornyot, és belül is nagyon szép lett. István atya egyre többször kér, hogy misézzek itt, ez nagyon kedves számomra. Nagyon sok régi kedves kapcsolatom van Nagymarosról, osztálytársak, tanárok, ismerősök. Nagyon jó találkozóhely szombatonként a piac is, mindig van kivel elbeszélgetni, de voltam már párszor a postán, vásárolni az üzletekben.

Ugorjunk vissza az időben némileg Miklós püspök atya. Mikor érezte meg először Isten hívását a papi szolgálatra?

Ez egy hosszú és nagyon szép folyamat volt az életemben, tulajdonképpen egész kisgyerekként. Édesapám meghalt a háborúban, édesanyám egyedül nevelt nagymamám-mal, hármásban éltünk. Olyan természetes volt, hogy megyünk a zebegényi templomba, aztán később édesanyám orgonált is a miséken. A másik, amit mindig szoktam hangsúlyozni, hogy a Jóisten olyan papokat küldött az életembe, akik hiteles, igaz, jó papok voltak, és ez nagy hatással volt rám. Ott volt például gyerekkoromban Vajda József atya, aki egy tudós pap volt. Rómában tanult, és egy nagy aszkéta, szerény ember volt. Akkor az 1950-es években az egy óriási dolog volt, hogy minden hétköznapi is prédikált. Nála ministráltam, jártam az ifjúsági hittanra, kirándulásokra, sőt még titkos cserkész táborba is vitt minket a börtönt kockáztatva. Hozzá jártam gyónni, még a gimnáziumi éveim alatt is mindig segített a tanácsaival, tényleg egy nagy ajándék volt az életemben. Aztán később Vácott a Pálos Frici atyához jártam fakultatív hittanra, ő is egy nagyon lelkes, energikus pap volt. Talán harmadikos lehettem, amikor a váci hittanosaival egy esztergomi kirándulás alkalmával elvitt minket fagyizni. Közben megkérdezte: „Ki akar velem jönni? Nekem még meg kell valakit látogatni.” Jelentkeztem, és útközben ketten bementünk egy templomba (ez az a belvárosi templom, ahol sok évvel később plébános is lettem). Amikor kijöttünk, megkérdezte: „Na, mit imádkoztál?” Én nagyon röstelltem, hogy kiadjam magam, de bevallottam:

„Arra gondoltam, hogy szeretnék olyan pap lenni, mint Frici bácsi.” Ő akkor átölelt, és mentünk tovább.

Aztán később a papszentelésem idején és az első éveken Liska Zoli bácsi (aki valamikor nagymarosi káplánként a cserkészeket vezette) segített mindig jó-tanácsaival. Szóval, ilyen jó papok vettek körül mindig, és érettségi táján szinte magától értetődő volt számomra, hogy a Jóisten nekem is ezt a hivatást szánta.

Hogyan érintette a püspöki kinevezése? Számított rá?

Soha eszembe se jutott, hogy belőlem püspök is lehet. Falusi papként nagyon jól éreztem magam a bőrömben. Egyrészt édesanyám miatt is nagyon örültem, hogy Márianosztrán, majd Pilismaróton voltunk, mert így róla is tudtam gondoskodni és ő is gondoskodott rólam. Én nagyon szerettem falusi papként élni, az emberek között lenni. Ugyanakkor az is egy érdekes ajándéka volt a Jóistennek, hogy amikor Pilismaróra kerültem, a következő évtől elkezdtem tanítani is filozófiát az esztergomi szemináriumban. Természetesen emlékezetes volt, amikor 2000 tavaszán egyik nap a vatikáni nagykövet úr telefonált, hogy szeretne velem beszélni. Fogalmam nem volt, hogy miről akar velem beszélni. Felmentem hozzá Pestre, és akkor közölte, hogy a Szentatya kinevezett segédpüspöknek Paskai László bíboros úr mellé. Nagyon meglepődtem. Esztergomban szenteltek püspökké, egy felejthetetlen ünnep volt ez számomra, ott volt a rokonságom, az osztálytársaim, a tanítványaim. Aztán 2003-ban nyugdíjba ment a váci püspök, és én kaptam meg a kinevezést. Pont Vácra, szeretett diákvárosomba. Akkor voltam hatvan éves, az osztálytársaim nagy része nyugdíjba ment, és én akkor kezdtem el a 16 évig tartó püspöki szolgálatomat.

Milyen feladatok álltak Önhez közel?

Már az első évektől kezdve láttam, hogy kevés papunk van, ezért elindítottuk a lektor-akolitus képzést. Ez az egyik legnagyobb örömöm volt, ma már több mint 300 akolitus van az egyházmegyének. Aztán szintén ez idő tájt kezdeményeztük az egyházmegyében az egyházköz-

ségek évenkénti találkozóját, fantasztikus élményekkel gazdagodtunk mindig általuk. De külön szép program volt a kórházi lelkipozíciói szolgálat elindítása is Faragó Artúr atya kezdeményezésére. Aztán ehhez kapcsolom a Szamaritánus Szolgálatot az Egyházmegyei Karitással együtt és a Cigánymissziót is, ezek mind olyan szépen kibontakoztak. Mindig jöttek olyan nagyszerű munkatársak, akik a szociális gondoskodásban részt vettek. Sokan jöttek hozzánk más egyházmegyéből is tanácsot kérni, tanulni.

Mindezek mellett ott voltak még a bérmlások, minden évben szinte non-stop programként a Lajos püspök úrral jártuk az egyházmegyét, és találkozhattunk a fiatalokkal. Annyira szép volt látni azt is, ahogy a „Hétrégiós Mentemissziós” ifjúsági csoportok kialakultak, vagy a Katolikus Férfiszövetség elindulását, a családközösségek és a különféle lelkeségi mozgalmak virágzását. A cserkészekről se feledkezzünk meg, ez is egy olyan fantasztikus dolog, hogy a Dunakanyarban továbbra is élnek a cserkészcsoportok. Ha visszagondolok erre a 15-16 évre, lelkem telve hálával, mert annyi szép ajándékot adott a Jóisten.

Mi volt a legnehezebb?

A hivatalos ügyek intézése. Kétségtelen, hogy szükség van az épületeink karbantartására, templomok, plébániák tatarozására. Sokat szenvedtem a tárgyalásokkal, kivitelezőkkel, pályázatokkal, szerződésekkel. Persze örültem mindig, amikor kész lett valami, de ezt nem éreztem annyira papi-püspöki feladatnak, mégis meg kellett csinálni. A 16 év alatt talán éppen ugyanennyi, 15-16 új templomot is építettünk, és akkor nem beszélek a tatarozásokról, felújításokról, úgyhogy valahol mindig volt feladat. Nagyon jó munkatársaim voltak, sokat segítettek, szerencsére nem csak az én gondom volt.

Hogyan látja, ennyi év után miért érdemes manapság papnak menni, lenni? Mit üzen a fiataloknak?

Ez tényleg a Jóistennek egy nagy titka, hogy mi szükség van ránk, emberekre. A világot a semmiből megteremtette, nekünk ajándékozta az életet, a csodálatos világunkat, és

az Úr Jézus személyén keresztül bemutatkozott, kinyilatkoztatta magát, a Szentlélek által vezet, minden tőle függ. Ő mégis úgy akarta, hogy mi is részesei legyünk az Ország építésének, hogy közvetítői legyünk az Ő gondoskodó szeretetének. S ezt most nem csak a papokra vonatkoztatom, hanem mindnyájunkra. Próbáljuk lassan elhinni, higgyük el, amikor a Szűzanyára nézünk, hogy minket is a Jóisten komolyan vesz és számít ránk. Rajtunk keresztül akár a családban, akár a munkahelyünkön, vagy a szolgálatainkon keresztül akarja biztosítani az Ő szeretetét. Ez a papi szolgálatunk különleges feladata, de a szerzeteseké is. Most visszatekintve, öregemberként, a több mint 50 éves papi szolgálatomra, meghatódva gondolok arra, hogy az Úristen mennyi ajándékot adott. Akár a kápláni vagy a plébánosi éveimre gondolok, vagy a püspöki szolgálatomra. Annyi drága emberrel találkozhattam, és az a szeretet, ami körülött mindenhol, szinte hihetetlen. Most készülünk az Eucharisztikus Kongresszusra. Papi szolgálatainknak egy egészen különleges feladata a szentmise, hogy az Úr Jézus bizalmát élvezzük. Ránk bízta az Eucharisztianak, az utolsó vacsora titkának, az Oltáriszentségnek az ajándékát. Ez valami egészen csodálatos dolog. A kongresszus kapcsán, most megint alkalmat kapunk rácsodálkozni arra, hogy Jézus megígérte, hogy velünk marad. Kézzel foghatóan ott van a látható, tapintható kenyér és bor, s közben Jézus hangját halljuk: „Itt vagyok, ne féljete, veletek vagyok!” Ezt a felülmúlhatatlan ajándékot a papi szolgálatainkon keresztül kapjuk. Ahogyan a Szentatya mondta a Panamai Ifjúsági Találkozón, de ugyanezt tapasztaltam meg, amikor ott voltunk vele Krakóban is, hogy „Ti fiatalok, engedjétek, hogy a Jóisten megszólítson titeket, és merjetek igent mondani, ha megérezitek, meghalljátok az Istennek ezt a személyre szóló meghívását.” Nem tudjuk még, hogy a Jóisten hogy akar gondoskodni rólunk, de biztosan oda kell figyelniük rá, hogy ne a mi elképzelésünk szerint akarjunk mindent megoldani, hanem bízzuk magunkat a Szentlélek Úristen irányítására, figyeljünk az Ő jeleire.

Miért a leghálásabb a szolgálati idejéből?

Mindig nagyon megérintett, hogy az emberi sorsok, stragédiák személyes részese lehettem. A hozzám fordulókkal bizalommal osztották meg velem az aggodalmaikat, gyászukat, fájdalmukat, és kértek, hogy imádkozzam értük. Leginkább a gyász érintett meg. Sokszor felidéztem magamban azt a történetet, amikor Jézust hívja a bethániai család Lázár halálánál: „Uram, akit szeretsz beteg.” Amikor kórházba hívtak, vagy egyáltalán betegágyhoz, amikor részese lehettem az emberek napi küzdelmének. Ezek voltak az igazán személyes találkozások. Nagyon sok régi ismerősömet, egykori tanárait, osztálytársakat temethettem, búcsúztathattam el. Ezek mindig nagyon mélyen megérintettek. A bizalom, amivel arra kértek, hogy imádkozzam értük, abban benne van az is, hogy próbálj

közbenjárni értünk, vidd az Úr elé szenvedéseinket. Ennek a kérésnek súlya van, és az ember sokszor gyöngének érzi magát a terhek cipeléséhez. Sokszor nagyon megviselt egy-egy temetési szertartás. A legnehezebb mindig, ha ismerőst, barátot kell temetni. Ezek a megrendítően fájó élmények aztán mégis gyönyörű szép emlékké alakultak át. Ott állunk az elhunyt felett, együtt sírunk, és együtt ajánljuk a Jóistennek a hitünkkel, a feltámadás reményével. Ezért szoktam mondani, hogy minden gyász egy fájóan szép élmény, alkalom a hálaadásra is. Megköszönni egy édesanyának, édesapának, nagymamának az életét.

Mi az, ami leginkább foglalkoztatja mostanában?

Az, hogy hogyan lehet gyógyítani a társadalmunk sebeit. Úgy érzem, hogy a Jóisten ezzel kapcsolatban még feladatot szánt nekem. Odafordulni egymáshoz, meghallgatni a másikat, leülni, beszélgetni és segíteni a másik embert. Meggyőződésem, hogy lehet kibékíteni a szembenálló feleket, meg lehet csinálni. Van rá jó példa is: például az ökumenikus mozgalomban már végre leülünk egymással beszélgetni a protestáns testvérekkel. Ez egy nagyon nagy dolog. 500 évvel az egyházszakadás után, ma együtt

imádkozunk, végre meghallgatjuk egymást. Ugyanezt szeretném itt a mi magyar társadalmunkban is, hogy ne bántuk egymást, legyünk tisztelettel a másik iránt. Ilyenkor mindig a Hegyes-tetőre szoktam hivatkozni, a Spitzkopfra. Fel lehet menni Zebegényből, de Nagymarosról is. Ugyanígy kell tisztelnünk egymást is, hogy ki honnan indult, és feltételezni a másik jó-szándékát. A megbékélés, a párbeszéd, a szolidaritás nagyon fontos dolgok. Annyi szenvedés vesz minket körül, a magány, betegségek, öregedés, bármiféle hátrányos helyzet. Karoljuk fel egymást, és a Jóisten ad majd ehhez erőt, bátorságot és örömet. Hiszen ezért vagyunk itt, hogy az ő szeretetét továbbítsuk.

Köszönjük az őszinte és szeretetteljes beszélgetést Miklós püspök atyának! Szívből kívánjuk, hogy a Jóisten szeretete töltse el lelkét továbbra is, és kitartó lendülete kísérje mindig az úton!

Püspök atya terveiről, felhívásairól bővebben a Youtube csatornáján keresztül tudtok tájékozódni, „Beer Miklós videoblogja”-ra rákeresve.

T. E.

ÉRTÜNK ÁLTALA

Advent idején Mennyei Édesapánk gondosan elkészített ajándékkal tölti meg szívünket. Kiáradó szeretetét mélyen a lelkünkbe leheli és megszólít. Szeretné, ha mindig a szövetségesei lennénk az úton. Hív, hogy a nehézségeink, fájdalmaink és korlátaink ellenére se adjuk fel soha. Mindig érezzük azt a teremtő akaratot az életünk felett, az alkotásának azt a csodálatos és boldog pillanatát, amellyel személyünket életre hívta. Akarta, hogy itt legyünk és tegyük jobbá együtt a világot, hogy már itt a földön érezni tudjuk annak a mennyei boldogságnak a lehetőségét, amelyben majd egyszer értelmet nyerünk. Szeretné, ha meg tudnánk bocsátani egymásnak mindig, úgy, ahogyan Ő is megbocsát. Legyünk türelmesek egymás iránt, úgy, ahogyan Ő is az velünk. Akarjuk szeretni és támogatni egymást családjainkban, szolgálni Őt a közösségünkben vállalt feladatokon keresztül, azzal az odaadó szeretettel, ahogyan Ő küldte Fiát hozzánk Szent Karácsony éjjelén.

Név: Maurer János
Foglalkozás: műszaki vezető egy kereskedelmi cégnél.
Családi állapot: nő, 2 gyermek édesapja.
A közösség tagja: 30 éve az Ős-közösség tagja, Bakelit férfikör tagja a megalakulás óta (2005).
Szolgálati területek: az Egyháztanács tagja 1990 óta, korábban 20 évig egyházközségi gondnok volt, pályázatíró.
Lelkéhez legközelebb álló terület: kiscsoportos mély beszélgetések az élet örömeiről és nehézségeiről.
Kedvenc idézete: „Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalmát.” (Mt. 11,28)

Név: Gergely Ági
Foglalkozás: óvodapedagógus.
Családi állapot: özvegy, 1 gyermek édesanyja.
A közösség tagja: kisiskolás kora óta, de a bérnállása után közel 15 évig nem gyakorolta a hitét. Gyermek születése után ismét részt vett a vasárnapi szentmiseken, azonban az igazi megtérést a 2015 tavaszán elvégzett Alpha kurzus hozta el számára.
Szolgálati területek: a közösségi események, rendezvények állandó „háttérmunkása”, tagja az Alpha imacsoporthoz.
Lelkéhez legközelebb álló terület: az élő közösség.
Kedvenc idézete: „Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.” (Mt 6,10)

Név: Dankai János
Foglalkozás: MÁV Zrt. alkalmazott, vonalkezelő.
Családi állapot: nő, egy gyermek édesapja.
A közösség tagja: születése óta.
Szolgálati területek: az Egyháztanács tagja, akolitus 2014 óta, időseket és betegeket áldoztat elsöpéntekenként és vasárnap.
Lelkéhez legközelebb álló terület: a ministráns szolgálat és az idős, beteg testvérek látogatása.
Kedvenc idézete: „Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szeretlek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (Jn 13,34)

T. E.

„HOGY FÖLTÁMADJUNK KRISZTUSSAL” Rendelkezés a Hittani Kongregáció „Ad resurgendum cum Christo” kezdetű (2016. március 18.) instrukciója alapján

Kedves Testvérek!

Mindenszentek főünnepét és halottak napját ünnepeltük november elején. Ez a két nap markánsan kifejezi keresztény hitünk lényegét: „Krisztus meghalt bűneinkért az Írások szerint, eltemették és harmadnap feltámadt.” (1Kor 15,3-5) „Amint ugyanis Ádámban mindenki meghal, úgy Krisztusban életre is kel.” (1Kor 15,20-22) Krisztus föltámadása kezdete és forrása a mi jövőnk feltámadásunknak, ahogy ezt a Római misekönyv egyik prefációja is mondja: „Mert híveid élete, Urunk, megváltozik, de meg nem szűnik.”

Mindenszentekkor a mennyországot ünnepeljük, halottak napján pedig imádkozunk a tisztulás állapotában lévő elhunyt szeretteinkért, hogy ők is a mennybe jussanak. Ezzel megvalljuk a szentek közösségébe vetett hitünket: a megdicsőült Egyház, a szenvedő Egyház és a zárandó Egyház összetartozik. A keresztény ember számára tehát a halálnak pozitív jelentése van. Ezért adjuk meg a végtisztséget halottainknak a temetéssel, és imádkozunk sírjaiknál.

Ezzel kapcsolatban a Római Szentszék rendeletet adott ki, hogy bonyolult világunkban világossá tegye a katolikus keresztény tanítást. Ennek a lényegét szeretnénk most ismertetni:

„A legősibb keresztény hagyományt követve az egyház nyomatékosan ajánlja, hogy az elhunytak testét temetőben vagy más megszentelt helyen temessék el... előnyben részesíti a holttestek eltemetését, mivel ebben nagyobb tisztelet nyilvánul meg az elhunytak irányában, ugyanakkor a hamvasztást nem tiltja kivéve, ha azt a keresztény tanítással ellenkező okok miatt választották.” Az instrukció szerint nem engedélyezett a hamvak otthoni őrzése. Ennek lélektani oka is van: aki nem temeti el szeretnének földi maradványait, az nem tudja ők elgyászolni, és a végső találkozás reményében elengedni.

Továbbá, nem engedélyezett a hamvak szétszórása a levegőben, a földön vagy vízben vagy más módon, illetve a hamvak megőrzése emléktárgyakban, ékszerekben vagy más tárgyakban.

Kedves Testvérek!

Rendkívül fontos, hogy egészséges kapcsolat alakuljon ki elhunyt szeretteinkkel az imádság, a sírhely látogatása, gondozása által, ezért rendelkezik úgy a Római Szentszék, hogy elhunyt szeretteinknek a végtisztséget megadva, földi maradványaikat megszentelt temetkezési helyeket (temető, urnatemető) helyezzük el. Lényeges továbbá, ha lehet, még életünkben rendelkezünk arról, hogy halá-

lunk esetén hozzátartozóink katolikus keresztény módon búcsúztassanak el bennünket a földi élettől.

A föltámadásba vetett hittel kívánok a kedves testvéreknek imádságos megemlékezést.

Marton Zsolt püspök

ÉPÜLJÜNK ÚJRA

Kedves Testvérek!

Idén ősszel meghirdettük, hogy az *Újraépítve* c. könyv a jövő év elején induló, plébániánk megújulásáról való gondolkodásnak egyik vezérfonala lesz. Szeretettel kértük, hogy akik ebben a közös gondolkodásban részt szeretnének venni, olvassák el ezt a könyvet.

Michael White és Tom Corcoran könyve egy plébániáról szól, amely odafordult azok felé, akik nem járnak templomba, feltéve a kérdést: Hogyan lehetnének ők is Jézus tanítványai?

Imádság, közösség, tanítványság – ezen az úton közelítette meg Michael White atya és Tom Corcoran az embereket, akik még nem találtak rá az Egyház közösségére. Varga László kaposvári megyéspüspök a könyvbemutatón elmondta, hogy szerinte ez a kötet a Szentlélek kiváló ajándéka Egyházunk megújulásához: „Szeretettel ajánlom mindazoknak, akik egyházközségük sorsát szívükön viselik, és akiknek fontos az is, hogy mi lesz az Egyházunkat elhagyókkal. Akik pedig szeretnének eljutni az »itt nem lehet csinálni semmit«-tól az »Istennel minden lehetséges«-ig, azok olvassák és terjesszék!”

A könyv jól bemutatja egy plébánia életét, kezdve a templom melletti parkolás kérdésétől a prédikációkon keresztül a pénzügyekig vagy az önkéntes munkáig, amely átalakítja a templomba járók életét. Fő célkitűzése, hogy vonzóvá tegye az Egyházat, s ehhez sok segítséget ad ez a könyv. Mindannyian meghívást kaptunk, hogy elinduljunk a kilencvenkilenc elvesztett bárány után, hiszen ma

a jézusi példabeszéd fordítottját éljük. Kevesen vagyunk a templomban, de van remény, ha elindulunk az evangelizáció útján. „Mindannyiunk szolgálatára szükség van az Egyházban!”

Ugyanakkor nehéz szembesülni azzal, hogy sokféle, a könyvben fogyasztói magatartásnak nevezett hozzáállásban viszontláthatjuk saját magunkat.

Mi lesz a hívőkkel, ha csak az elvesztettekre figyelünk? Elindulni a többiek felé az egész közösség felelőssége. Nem csupán néhány aktivistára van szükség, hanem az egész közösségre. Tanítvánnyá lenni azt jelenti, hogy mi

magunk megpróbáljuk élni azt, amire hívünk másokat. Nagyon gyakorlatias ötleteket ajánlanak a szerzők a már templomba járók számára, hogy milyen szolgálatokban tudnának részt venni. A következő lépés azoknak, akik már az Egyházhhoz tartoznak, talán az, hogy kimondják: „Tanítvány akarok lenni! Azt szeretném, hogy Jézus legyen az életem középpontja, és azt szeretném, hogy másokkal is ez történjen.” Az evangélium olykor szétválasztja Jézus hallgatóságát a tanítványokra és a sokaságra. A tanítvány ma is átadja önmagát, mintha a templom a saját háza lenne. Önkéntesen szolgál.

Erdő Péter bíboros, prímás Esztergom-budapesti érsek ajánlása:

A plébánia ősi intézmény. A mai szóhasználatban a hívőknek azt a közösséget jelenti, amelyet tartósan egy pap vezetésére bíznak. Ő a közösség saját pásztor, aki szolgálatát a püspök megbízásából gyakorolja az evangéliumi parancs fényében: „Menjetez tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket!” (Mt28,19) Jó szívvel ajánlom a könyvet a magyar nyelvű olvasóknak!

Jó szívvel ajánljuk mindenkinek. A könyv megvásárolható a sekrestyében.

A megújulás kezdődjön tehát együttgondolkodásunkkal. Január 6-tól, Vízkereszt ünnepétől kezdve, havonta várom a közösségi házba azokat a kedves testvéreket, akik elolvasták a könyvet, és ennek kapcsán készek elkérni, megkeresni az Úr megújító szándékát plébániánkra vonatkozóan.

István atya

A TEREMTÉS HETE NAGYMAROSON

Idén először csatlakoztunk Nagymaroson a Teremtés hete országos rendezvényeihez. A szervező Szent Rókus Karitás olyan programot állított össze, amely a filmvetítéssel, előadásokkal, közösségi akciókkal nem csupán színtölti kívánt lenni az egyházközségi eseménynaptárnak, hanem segít megérteni az éghajlatváltozás jelenségét, az abból fakadó problémákat, és a mindennapokban is hasznosítható ötleteket adott a hatások csökkentéséhez (a két legfontosabb előadás felvétele felkerült az egyházközségi honlapra mindazok kedvéért, akik később is szeretnének meríteni belőle).

De miért is fontos mindez, nekünk, hívőknek?

Az országos rendezvénysorozat idej mottója ez volt:

Hála és felelősség. Hála a teremtett világért, és felelőségünk abban, hogy az megmaradjon gyermekeinknek is. Ferenc pápa többek között ezt írja Laudato si kezdetű enciklikájában (2015): „...a legelhagyottabb és legsanyargottabb szegények közé sorolhatjuk a mi elnyomott és elpusztított Földünket”. E drámai megfogalmazást megelőzően azonban már jóval korábban felhívták a figyelmet az egyházfők a környezeti problémák fontosságára. Boldog VI. Pál pápa 1971-ben, Octogesima adveniensi apostoli levelében ezt írja: „Oly megfontolatlanul zsákmányoltuk ki a természetet, hogy fennáll a természet lerombolásának, valamint annak veszélye, hogy a természettel való visszaélés vétke magára az emberre száll vissza”. Szent II. János Pál első, Redemptor homonis enciklikájában (1979) megjegyezte: úgy tűnik, hogy az ember „a természeti környezetben nem lát egye-

bet, mint a közvetlen felhasználás és a fogyasztás számára hasznos dolgot”. XVI. Benedek pápa pedig a Bolzano-Bressanone Egyházmegye papságához 2008 nyarán intézett beszédében arra mutatott rá, hogy „a teremtett világ eltékozlása akkor kezdődik, amikor már nem ismerünk semmilyen tekintélyt magunk felett, hanem csak saját magunkat látjuk”.

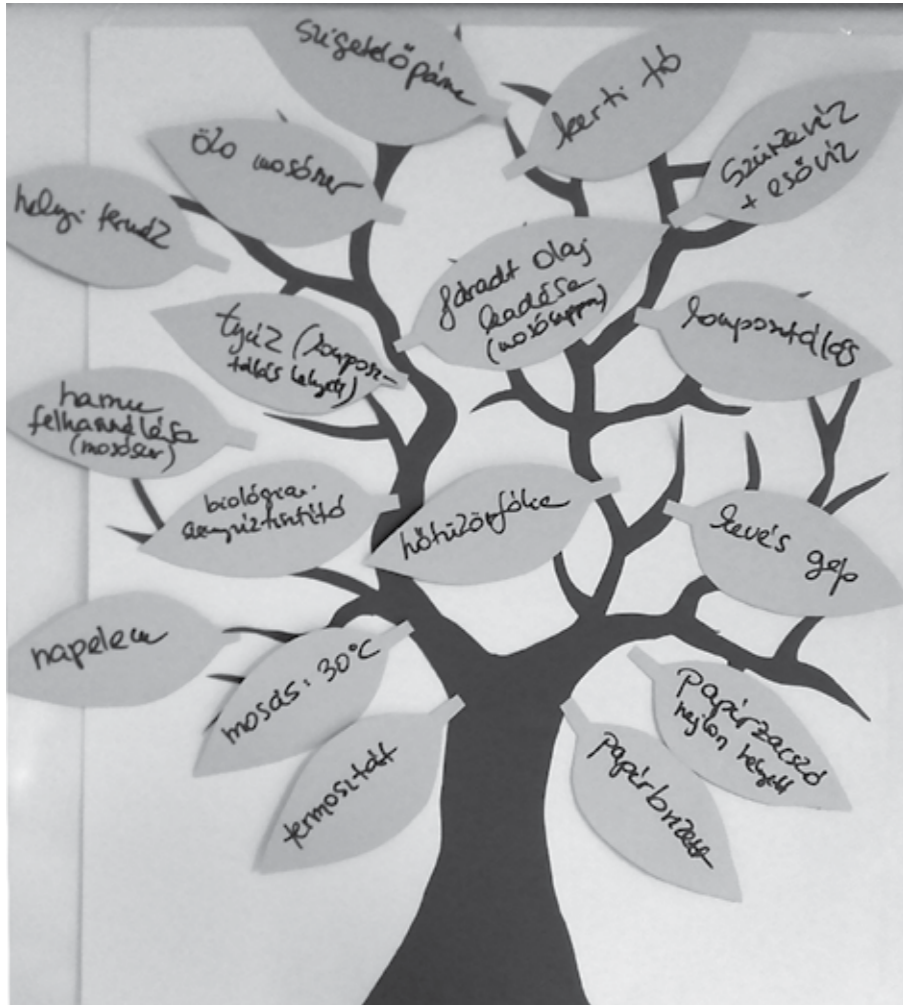
Azonban az idén immár 10 éves, országos rendezvénysorozat legmélyebb és legkorábbi gondolati-lelkiségi ihletője Assisi Szent Ferenc volt, aki különös figyelmet tanúsított Isten teremtett világa, valamint a szegények és elhagyottak iránt. Szent Ferenc látásmódja nemcsak azért fontos, mert megleljük benne a rendezvénysorozat

mozgatórugóját, hanem azért is, mert komplex módon szemléli a teremtett világot: nem pusztán „természetvédő”, hanem a Mennyei Atya világát rendszerként tekint. Így simul ugyanazon gondolati síkba az emberi akarat ellenében háttérbe szoruló természet, és az emberi akarat ellenében háttérbe szoruló szegények, nélkülözök dimenziója. Látunk tehát, hogy ha ma hívőként a Földért aggódunk, akkor nem csupán a „klasszikus” természet- és környezetvédelmi kérdésekre keressük a megoldást,

hanem az önző és irgalmat nélkülöző életforma emberi kárvallottjainak: a szegények, kiszolgáltatottak problémájára is!

Ugyanakkor, mint az idej Teremtés hete alkalmából kiadott segédanyagban Nobilis Márió atya rávilágít, a csak saját célokat szem előtt tartó mentalitás nem ismeretlen az emberiség történelmében, ezért a Szentírás korabeli bátorítását nyugodtan és örömmel vonatkozathatjuk magunkra is: „Hiszen tudom, milyen terveket gondoltam el felőletek – mondja az Úr; ezek a tervek a békére vonatkoznak, nem a pusztulásra, mert reménységgel teli jövőt szánok nektek.” (Jer 29,11) Ez alapozhatja meg a felelősség érzésén túl a hálát is, hiszen Jézus maga jelzi számunkra világitó fátylaként, hogy az Atya a legsötétebb órában sem hagy magunkra, és együttérzőn, szeretettel áll mellettünk. Ezért lett a Te-

remtés hete rendezvényeinek idei alapigéje Pál apostol Filippiekhez írt levelének részlete (Fil 4,4-6), amely így kezdődik: „Örüljete az Úrban mindenkor!”

Emellett azonban úgy vélem, fontos látnunk saját feladatunkat is. Jézus példabeszéde a sziklára, illetve homokra épített házról (Mt 7,24-27) elsődleges üzenete egyértelmű: ha bízunk benne, bízunk az Atyában, nem történhet

A ránk váró közös munka motorja nem más, mint a Mennyei Atya. Ő arra hív minket, hogy szeressük a Tőle kapott teremtett világot – az Ő Világát – és ne pusztán uraljuk! Szeressük és érezzük magunkénak - hálával és felelősséggel.

Halupka Gábor

bajunk. Ám pár éve felfedezni véltem a példabeszéd egy másodlagos üzenetét: adott esetben a sziklára építkezve sem „úszhatjuk meg” a szakadó záport és áradatot. Azaz az Atya nem egy mesebeli dzsinn, aki egy csapásra megszünteti a bajt, a problémát, életünk nagy kihívásait. Azonban Ő az, aki együttérzőn és szeretettel mellettünk áll e krízisekben! Bátorít és küld minket, hogy ne féljünk beleállni abba a feladatba, amiben munkatársként számít ránk. Ne féljünk, mert szeretete mindig ott van velünk. Azt gondolom, az a kérdés, amit leegyszerűsítve éghajlatváltozásnak aposztrofálunk, ám a természeti és környezeti problémák mellett a sajnos nem eléggé hangsúlyos, de előbbiekkel összefüggő társadalmi igazságtalanságot is magába foglalja, épp ilyen feladat. Dolgunk van vele. Nemcsak azért, mert sok szempontból mi okoztuk a krízist, de azért is, mert az Atyától mi, emberiség kaptunk meg minden eszközt, tudást ahhoz, hogy e krízisnek véget is vethessünk!

„Csillag ragyogott az égen,
nem is ma, hanem még régen.
Azóta is ünnepeljük,
a kis Jézust nem feledjük.
Gyűljön össze házad népe,
köszöntsön rátok a szeretet és a béke!”

A Szentlélek szeminárium

Hálát adunk Istennek, mert október és november hónapok csütörtök estéin újra és újra megtelt a Szent Márton Közösségi Ház: a Szentlélek mintegy 120 személyt szólí-

tott meg és hívott el az őszi szemináriumra – nemcsak katolikusokat, de nagyszámú református és evangélikus testvért is. A megérkezés nyüzsgése minden alkalommal mély dicsőítésbe fordult, a Laudate Zenekar Lélekkel átíratott zene- és imaszolgálata által. Ez megnyitotta a szívet István atya tanításai-, és az Őt követő tanúságtételek befogadására, amelyek együttesen határozott gyengésséggel vezették el a résztvevőket az Isten személyes szeretetéhez, Jézus megváltó – szabadító kegyelméhez, az őszinte bűnbánathoz, a tanítványsághoz és a közösségi élet fontosságához. A felpuhult, megnyílt szívek be is fogadhatták a Szentlélek személyre szóló ajándékait. Ám, hogy ki milyen karizmákat kapott, vagy hogy kiből, mely karizmákat újította meg a Szentlélek, az talán sok esetben rejtve van még. Ebben az előtűnk álló időszakban azonban hisszük, hogy fény derül rá, és Egyházunkunkat is bőséggel táplálni fogja minden megkapott ajándék. Hiszen azért kaptuk, hogy szolgáljunk vele, és általuk Isten Szentlelke építhesse közösségünket.

A résztvevők tapasztalatairól sajnos még nem tudunk hangoztatni (reméljük, később lesz rá módunk). A szolgáló csapat azonban így látta a szemináriumot:

„Mind a dicsőítés alatt, mind István atya tanítása alatt, mind a tanúságtételek alatt érzem a teremben jelen lévő több mint 100 ember szeretettel nyitottságát és befogadását. Érzem, hogy közöttünk a Lélek. Minden alkalommal.”

„Nagy lelkesedést látok a szolgálók és a résztvevők között is: örömet és hálát, amiért van, és hogy mindenki érzi vagy tudja, hogy ez egyértelműen Jézus felé vezet.”

„Hatalmas mélységeket mozgat a Szentlélek. Sokaknál látom, hogy egészen a gyökerekig hatol. Felráz, igazságra vezet, kimondat. Nem hagyja, hogy közömbösök maradjunk. Hála van bennem, mert látom, hogy Isten nagy dolgokat visz véghez.”

„Én úgy fogalmaznék, hogy életmentés zajlik. Isten az emberi kisbetűs, töredezett életet átírja nagybetűsre az Ő megszentelő szeretete által, és igazi eleven Életre hív.”

„A mi csoportunkban a tagok nyíltni kezdtek, mint egy-egy virág. Örömet hallgatni őket, és örömet látni a változást. Mélyek a megosztások, és olyan jó hallgatni, hogy Isten kihez hogyan közelít, és hogy mennyire bőkezűen ontja a kegyelmét.”

Hála és dicsőség legyen mindezért az Atya Istennek, a Fiú Istennek és a Szentlélek Istennek!

zvt

ForrásPont – újra

Idén szeptemberben is A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus titkársága második alkalommal szervezte meg a „ForrásPont – Még egy nap Jézussal” ifjúsági eucharisztikus napot, szeptember 21-én Budapesten, melyre sokan eljutottunk Nagymarosról is, hogy ötezer fiatal társunkkal együtt tölthessünk Jézussal egy napot. Alább Hadi Luca beszámolóját olvashatjátok:

„A ForrásPont elnevezésű programot, amely egyben kézület a jövő évi Kongresszusra, kifejezetten a fiatalok számára találták ki, ami minket, 15-30 év közöttieket segít a felkészülésben erre a nagy, egyházi, egyhetes eseményre. Ez az eucharisztikus nap fantasztikus lehetőséget biztosít, hogy találkozhatson az ifjúság az Oltáriszentségben Jézussal. A célközönség valóban a fiatalok, hiszen a 15-30 év közötti fiatalokat hívták és várták. Mély lelki és egyben szórakoztató programokkal próbálták a lehető legközelebb hozni ezt a korosztályt a kongresszus témájához. A nap felemelő dicsőítéssel kezdődött. A zenekar külön erre az eseményre állt össze. Nagy létszámú zenekar és kórus újszerű dalokat játszott, amelyeket részben ismertünk, részben újdonságok voltak számunkra is. Többet közülük szívesen megtanulnánk, mert nagyon tetszettek. Majd következtek a tanúságtételek, melyben sokféle különleges embert hallgathattunk meg, istenkapcsolatukról és annak szerepéről a szakmájukban és életükben.

A legelső előadó, Kovács András Péter (humorista, író) arról beszélt nekünk, hogy Isten olyan, mint egy jó édesapa, aki folyamatosan szólít, hív minket, csak nem feltétlen halljuk vagy értjük meg. Erről a mély, lelki témáról mégis úgy tudott beszélni, hogy közben remekül szórakoztunk. Pulay Eszter (aerobikédző), azt üzent nekünk, hogy ne féljünk, hanem merjünk bízni Istenben, az Ő szeretetében és erejében. Dániel Gergely (énekes, előadó) inkább arra fektette a hangsúlyt – színészi karriere miatt is – hogy nem az az érdekes, hogy mi a véleményük másoknak rólunk, hanem az, hogy mit diktál a szívünk. Ez a gondolat az ő szájából nagyon hitelesen hangzott. Papp Miklós (görögkatolikus) atya arra tanított bennünket, hogy olyan egyszerű dolgok is emlékeztethetnek minket Istenre, mint a kezünk.

Hat dolgot sorolt fel: az első, a hüvelykujjunk: Isten eltölt minket, önmagát adja nekünk. Második, a mutatóujj: Isten küldetést ad nekünk és vele dönteni jó, mert így segít véghezvinni a tervünket. A harmadik, a középső, a legmagasabb ujjunk: mindig lehet feljebb jutni, jobbá válni és arra kell törekednünk, hogy „elitté” váljunk. Igazán az a bizonyos só legyünk, amiről Krisztus mesélt. A negyedik, a gyűrűsujj: szerelemmel szeressük Őt, hiszen ez az érzés felemel. A kisujjunk, arra emlékeztet, hogy a „kicsiket” se feledjük! Azokat, akik valamilyen okból szegények, ami nem csak anyagi szegénység lehet. A hatodik, a tenyerünk, ami azt jelképezi, hogy Isten tenyerében vagyunk, és onnan soha nem pottyanhatunk le. Cristina nővér (az olasz The Voice tehetségkutató műsor győztese) nagyon magával ragadó megjelenése, éneke és tanúságtétele, erőt és hihetetlen nagy lelkesedést sugárzott. Arra biztatta a fiatalokat, hogy merjünk Krisztusra bízni az álmainkat. Befejezéséppen egy Szentmisén vettünk részt, amihez a felajánlásra írhattunk imákat, amit postaládába dobva az oltár elé helyeztek. Nagyjából 60 pap celebrált, amit döbbenetesen jó volt látni. A programokat szentségimádás zárta. Az egész nap folyamán lehetett gyónni is, a szünetekben pedig lehetőség volt a régi ismerősöket felkeresni, új barátokat szerezni.

Számomra a legmeghatározóbb élmény az volt, hogy ek-

kora sikere van ennek a programnak. Másodjára rendezték meg a ForrásPontot, és olyan sok fiatal jelentkezett, hogy a tavalyi MOM Sport Centrumban már nem fértünk el, ezért a BOK csarnokban rendezték meg ezt az alkalmat. Nem szeretem a tömeget, mégis ez a rengeteg ember nem eltaszított, inkább megerősített. Igen, mi sokan vagyunk, és tényleg nem kell aggódnunk, hogy nincs kikkel összefognunk. Csodálatos látni, hogy ennyi velem egykorú fiatal együtt dicsőíti Istent, és ők is ugyanúgy valami nagy, értékes élménynek akarnak részesei lenni.”

Kedves fiatalok! A következő ForrásPont időpontja 2020. szeptember 18. Gyere, tapasztaljuk meg együtt Jézus nagyságát a közösség által! Gyere, és töltekezz Jézussal, mert „Minden forrásom belőled fakad”!

GYEREKEK MONDTÁK A SZERETETRŐL

Az ovisok szerint a szeretet:

- A szeretet boldogság. És az, hogy ha valakivel találkozol, és barátok leszel. (Olívia)
- Ha anyával vagyok, az a szeretet. (Boti)
- A Jézus a szeretet, mert megteremtette a világot. De hogy fér bele a világba? Mi benne vagyunk? Vagy Ő van bennünk? (Áron)

- Én szeretem az egész világot! Azért szeretem, mert a jó Isten megteremtette. (Pali)
- Boldog a szívünk, ha szeretünk. Szeretjük apát, anyát, testót. (Fanni)

– Azért adunk hálát, hogy szeretjük egymást, és a jó Isten Szívében vagyunk. A jó Isten tett belénk jó szívet, hogy a jó szív kikergesse a rossz szívet, a rosszat is, meg a gonoszat is. És a jót bekergette. Az Isten Szíve kirakta belőlünk a rosszat. És a gonosz utálta magát. (Tími)

Pali családjában azt szokták mondani a szép égboltra, hogy az a Szűzanya palástja. Már hosszú ideje nem hangzott ez el, amikor Pali az eget kémelve, elgondolkozva kérdezte: Mama, ha lecsúszik a Szűzanya szoknyája, akkor megláthatjuk a Mennyországot?

Az iskolások szerint a szeretet:

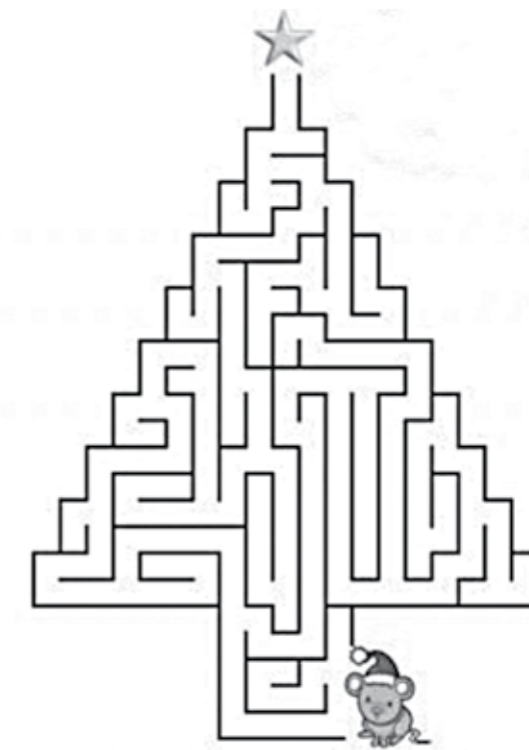
- A szeretet az, amikor szeretünk valakit, akkor jól bánunk vele, gondoskodunk róla. (Dia)
- A szeretet az, ha nem bántjuk egymást és nem vagyunk undokok. (Ákos)
- Ha jót akarunk a másoknak, az a szeretet. És az ölelés. (Erzsébet)
- A szeretet, amikor egymással lehetünk és boldogok vagyunk, és annyira örülünk, hogy itt lehetünk egymásnak. (Lilien)
- A barátunkat szeretjük, és nem hagyjuk cserben, és kitarunk mellette. (Anna)

- Amikor együtt vagyunk, és együtt játszunk a családdal. (Bogi)
- A szeretet Isten. (Tünde)
- Amikor valakit szeretünk, akkor ölelnek, kedvesen bálnak egymással, és mindenhová elvisznek. (Nóri)
- A szeretet igaz, s belülről fakad, szívből jön. S a másik sikereinek örül, aki szeret. (Vanda)

Egy elsőáldozó kislánytól megkérdezte az anyukája: Örölsz, hogy a szívedbe fogtad Jézust? – Igen, anyu. És képzeld! Tudod, mit csináltam Jézussal? – Mit? – Hát, amikor megérkezett, fogtam a szívem kulcsát és bezártam Jézust, így nem tud többé kijönni. Így mindig együtt leszünk, Jézus és én.

– Anya, ha rosszak vagyunk, akkor elnehezedik a lelkünk? Ha meg jók, akkor könnyű lesz, igaz? Most már értem, hogy lehet felmenni a Mennybe! (Boti)

Szeretettel várjuk a szívmengető és szívderítő gyermekmondásokat – hitről, Istenről, Mennyországáról, szeretetről, áldozatvállalásról, és ehhez hasonlókról a tanúsag@nagymarosplebania.hu címre!

Segíts az egérkének eljutni a csillaghoz!

TÁRSASJÁTÉK – JÁTÉKSZABÁLY

Kedves Gyerekek!

Fogadjátok tőlünk szeretettel azt a kis társasjátékot, amit Kinga néni készített Számotokra, és az újság mellékleteként tarthattok a kezetekben. A játék karácsony fényében zajlik, amikor a pásztorok megtudták az angyaloktól, hogy a kis Jézus megszületett. Nagyon megörültek, és felkerekedtek, hogy meglátogassák őt. Ebben az időben mi is karácsonyra készülünk, és arra, hogy a születésnapján köszöntsük őt. Elmondjuk neki, hogy nagyon szeretjük őt, és hogy nagyon fontos a számunkra. Ő is üzent nekünk azzal, hogy Isten volt, de ember is akart lenni, hogy közelebb kerüljön hozzánk, mert nagyon szeret minket. Készítsük hát fel a szívünket a születésnapjára, és ajándékozzuk meg őt a szeretetünkkel. A társasjátékkal és a pásztorok örömeivel jó készülődést kívánunk nektek!

A JÁTÉK CÉLJA

A pásztorok meghallották, hogy megszületett a Messiás, és sietnek Betlehembe. Nem akarnak üres kézzel menni, ezért útközben ajándékokat gyűjtenek a tarisznájukba. Az út ösvényen, kövek közt halad, és minden játékmezőn felvehetnek egy tárgyat, vagy szívet (lelki ajándékot). Ha jól felel valaki a mezőhöz tartozó kérdésre, ill. elvégzi a feladatot, magával viheti az ajándékot a Kisjézushoz.

A JÁTÉK MENETE

1. változat

Ha nem vágjátok szét a játéktáblát, akkor keressetek 4 bábut, amelyet helyeztetek el egy-egy pásztoron! Innen indul mindenki sorban egymás után. Minden körben mindenki egyet léphet előre vagy össze-vissza. Ha egy tárgyas mezőre lép valaki, ki-keresi a hozzá tartozó kis kártyát, és felolvassa a kérdést. Ha jól válaszol, elteheti a kártyát. Ha szív van az útmezőn, húznia kell egy szíves kártyát és elvégezni a feladatot. Ha sikerül, elteheti a kártyát. A végén mindenki megérkezik Betlehembe és elveheti a Kisjézusnak hozott ajándékokat.

2. változat

Ha négyzetekre vágod szét a játékmezőt és a pásztorfigurákat, akkor minden játékos húz egy pásztor kártyát, az lesz az ő karaktere, melyet elhelyeztek egymás mellett az asztalon. Azoktól 6 kártya távol-

ságba rakjátok le a célt jelentő Betlehem lapot! A játék során sorba egy-egy útkártyát húznak a játékosok, és elhelyezik az asztalon úgy, hogy illeszkedjenek egymáshoz (mint az Aranyásók, vagy Labirintus játékban). Mint az előző változatban, ha jól feleltek az útmezőhöz tartozó kérdésre, vagy megoldják a feladatot, eltehetik a kis ajándékot, melyekkel Betlehembe érkeztek a végén.

3. változat

Adventi naptárként is lehet használni, ha minden nap egy-egy útkártyát húztok, és a rajta lévő feladatot teljesítitek, ill. a kérdésre válaszoltok, megtelik a tarisznjátok ajándékokkal, amikkel karácsonyra megérkeztek a Kisjézus jászolához. Ha mágnest ragasztotok a lapok hátára, akkor a hűtőn is építhetitek az utat Betlehemig.

Hadiné Turcsik Kinga

TÁRSASJÁTÉK – JÁTÉKSZABÁLY

Kedves Gyerekek!

Fogadjátok tőlünk szeretettel azt a kis társasjátékot, amit Kinga néni készített Számotokra, és az újság mellékleteként tarthattok a kezetekben. A játék karácsony fényében zajlik, amikor a pásztorok megtudták az angyaloktól, hogy a kis Jézus megszületett. Nagyon megörültek, és felkerekedtek, hogy meglátogassák őt. Ebben az időben mi is karácsonyra készülünk, és arra, hogy a születésnapján köszöntsük őt. Elmondjuk neki, hogy nagyon szeretjük őt, és hogy nagyon fontos a számunkra. Ő is üzent nekünk azzal, hogy Isten volt, de ember is akart lenni, hogy közelebb kerüljön hozzánk, mert nagyon szeret minket. Készítsük hát fel a szívünket a születésnapjára, és ajándékozzuk meg őt a szeretetünkkel. A társasjátékkal és a pásztorok örömeivel jó készülődést kívánunk nektek!

A JÁTÉK CÉLJA

A pásztorok meghallották, hogy megszületett a Messiás, és sietnek Betlehembe. Nem akarnak üres kézzel menni, ezért útközben ajándékokat gyűjtenek a tarisznájukba. Az út ösvényen, kövek közt halad, és minden játékmezőn felvehetnek egy tárgyat, vagy szívet (lelki ajándékot). Ha jól felel valaki a mezőhöz tartozó kérdésre, ill. elvégzi a feladatot, magával viheti az ajándékot a Kisjézushoz.

A JÁTÉK MENETE

1. változat

Ha nem vágjátok szét a játéktáblát, akkor keressetek 4 bábut, amelyet helyeztetek el egy-egy pásztoron! Innen indul mindenki sorban egymás után. Minden körben mindenki egyet léphet előre vagy össze-vissza. Ha egy tárgyas mezőre lép valaki, ki-keresi a hozzá tartozó kis kártyát, és felolvassa a kérdést. Ha jól válaszol, elteheti a kártyát. Ha szív van az útmezőn, húznia kell egy szíves kártyát és elvégezni a feladatot. Ha sikerül, elteheti a kártyát. A végén mindenki megérkezik Betlehembe és elveheti a Kisjézusnak hozott ajándékokat.

2. változat

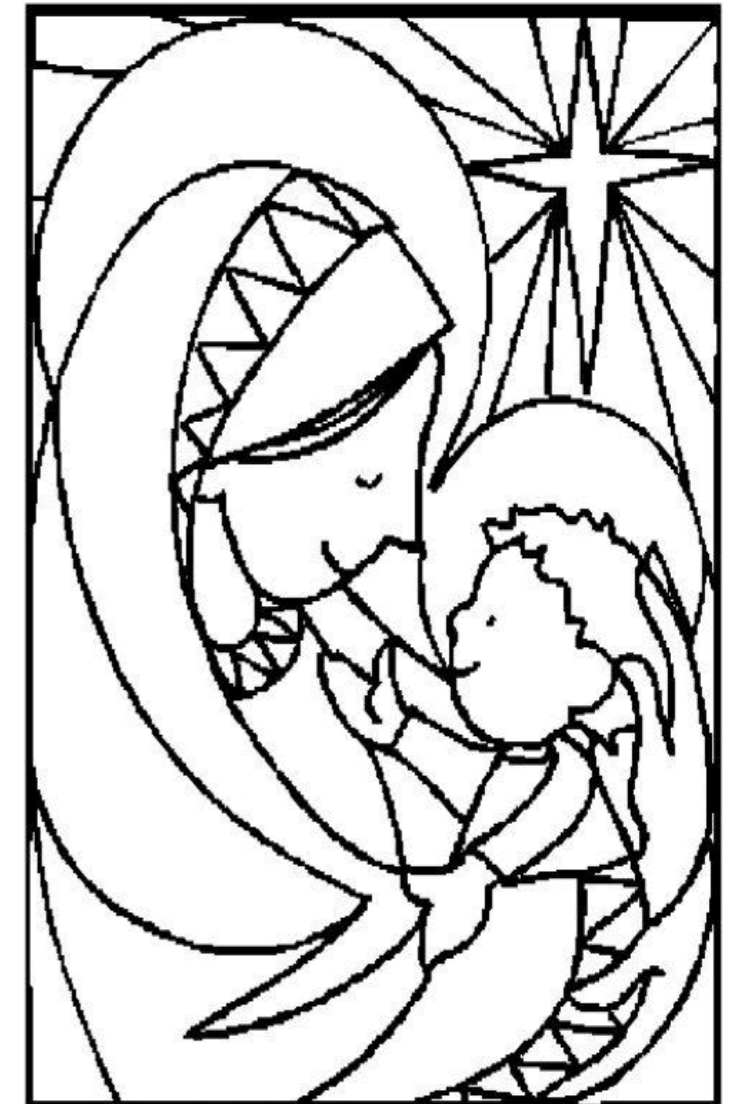
Ha négyzetekre vágod szét a játékmezőt és a pásztorfigurákat, akkor minden játékos húz egy pásztor kártyát, az lesz az ő karaktere, melyet elhelyeztek egymás mellett az asztalon. Azoktól 6 kártya távol-

ságba rakjátok le a célt jelentő Betlehem lapot! A játék során sorba egy-egy útkártyát húznak a játékosok, és elhelyezik az asztalon úgy, hogy illeszkedjenek egymáshoz (mint az Aranyásók, vagy Labirintus játékban). Mint az előző változatban, ha jól feleltek az útmezőhöz tartozó kérdésre, vagy megoldják a feladatot, eltehetik a kis ajándékot, melyekkel Betlehembe érkeztek a végén.

3. változat

Adventi naptárként is lehet használni, ha minden nap egy-egy útkártyát húztok, és a rajta lévő feladatot teljesítitek, ill. a kérdésre válaszoltok, megtelik a tarisznjátok ajándékokkal, amikkel karácsonyra megérkeztek a Kisjézus jászolához. Ha mágnest ragasztotok a lapok hátára, akkor a hűtőn is építhetitek az utat Betlehemig.

Hadiné Turcsik Kinga

VOLT EGYSZER EGY... KÖNYVTÁR

Szent Erzsébetről elnevezve

Még Zimonyi János atya idejében felvetődött, hogy létesíteni kellene egy plébániai kölcsönkönyvtárat. Némi húzódozás után elvállaltam a könyvtáros tisztjét. A közösségi

ház egy keskeny kis szobáját ajánlották fel könyvtárnak.

Az állomány – színvonalas teológiai, filozófiai, egyéb vallásos művek – kizárólag adakozásból, hagyatékként gyűltek össze. Sajnos bőven akadt azért az alapprofilnak meg nem felelő gyengébb mű, elvéve pedig kimondottan világi szépirodalom. Ezeket a városi könyvtárnak ajándékoztuk. A könyvek rendezését, számítógépes leltározását eleinte a kötelező szociális munkájukat teljesítő diáklányok, majd folyamatosan magam végeztem. 2019 elejére már kb. 2400 kötet volt, zsúfolva a szobában. Folyóiratot nem gyűjtöttünk. A könyvtárat 2015. február 22-én Gáspár István plébános atya nyitotta meg áldásával. Heti kétszer két órát tartottam ügyeletet.

Sajnos a lelkesedés a kölcsönzésre már nem terjedt ki. A három év alatt csak mintegy 30 személy, főleg gyerekek vittek könyvet. A leglelkesebb olvasó én magam voltam. Bebizonyosodott, hogy az igen értékes gyűjtemény ellenére a kölcsönkönyvtár-jelleg nem működött, inkább megőrző raktár voltunk. 2019 tavaszán a képviselőtestület határozata értelmében a korábbi forma megszűnt. A karitás Kuckójának egyik szobájában adódott egy polc. Ide kb. 5-600 kötet fér el. Több heti munkával kiválogattam a legfontosabb könyveket, melyek az egyházközségi életben még értékesek lehetnek. Mivel teljesen ingyen szereztünk minden könyvet, a feleslegeseket is így adtuk tovább. Kapott a váci püspöki és a városi könyvtár, a szegedi Szent Gellért Kiadó, a szatoki

Ceferino Ház, a hitoktató tanáraink, a templomi kórus és néhány érdeklődő. Raktunk ki könyveket a templomban is úgy, hogy a karitászselybe dobott pénzért vagy ajándékba elvihető.

Az állományt korábban feltettük a világhálóra, a megmaradt anyag feldolgozása után így is hozzáférhető lesz. A folytatáshoz az eddigi lestrapált gép helyébe most adományként egy használható számítógépet kaptunk.

A jövőben rövid ügyeletet tartok hetente a Kuckóban: szombatonként 9 – 11-ig.

A többit bízunk a Gondviselésre. Uram, legyen meg a Te akaratod: „Deo gratias”!

Hortoványi Jenő

Közösségünk nevében nagyon köszönjük Hortoványi Jenő éveken át tartó hűséges munkáját, amit a könyvtárban és a plébánia História Domusának vezetésében végzett. Kedves Jenő, Isten áldjon meg minden munkáért, hűségéért, áldozatodért, amit közösségünk javára és szolgálatára végzel.

István atya

A könyvtár jelenleg Hortoványi Jenő keresésével érhető el az ő megbízásával megadott: 06 30 8323885 telefonszámon. A jelen könyvállomány amint újra leltározva lesz, az egyházközség honlapján keresztül érhető el; www.nagy-marolisplébánia.hu

(A szerkesztő megjegyzése)

ÜNNEPI ÉTELEINK

Az egyszerűség jellemezte a nagymarosi svábok karácsonyi asztalát. Amikor ma többfogásos ebédek és vacsorák készülnek az ünnep minden napjára, talán értetlenül, lekicsinylően olvashatjuk ezeket a sorokat. Pedig ez a visszafogottság segíthetne időnket és energiánkat a lényegre fordítani.

December 24-én délben csak bablevest főztek, estére készült a mákos guba, az éjfél mise után pedig a család főtt kolbászt evett tormával. Karácsony többi napján azt ették, amit máskor is szokás volt. Újévkor a néphagyomány szerint bab- vagy lencsefőzelék készült, hogy sok pénzüik legyen az új évben. Sült disznóhússal tálalták, mert a malacok kitérjék, a baromfik pedig szétkaparják a szerencsét.

A farsangi időszakban disznóvágáskor hurka, kolbász és más disznótoros finomságok készültek, családonként eltérő és féltve őrzött receptekkel. Ilyenkor főzték a kocsonyát is. A farsangi fánk elmaradhatatlan volt minden háznál.

Ünnep vagy hétköznap, a sváb konyha takarékos, ezért is érdemes megkeresni a dédszülők, nagyszülők receptjeit, tovább örökíteni a megsárgult lapokat. Újra sütni, főzni, azt, amin ők felnevelkedtek. Biztos előkerülnek régi írások, aprósütemények, aszaltgyümölcsös finomságok, krémes csodák, krumplik és káposzták, amiket kézzől kézre adtak, másoltak.

Kérjük, küldjenek be a Szerkesztőségbe ilyen kincseket, hogy megoszthassuk másokkal is!

HÁZI MÁKOS GUBA

50 dkg liszt
5 dkg élesztő
1 kávéskanál só
1 teáskanál cukor

7 dl tej
2 evőkanál cukor
porcukor, esetleg lekvár

Az élesztőt kevés langyos, cukros tejben felfuttatjuk. Vajlingba szitáljuk a sóval összekevert lisztet, a közepébe öntjük az élesztőt. Langyos vízzel rugalmas, nem túl lágy tésztává dagasztjuk. 30 percig, letakarva, langyos

helyen kelesztjük. Lisztezett deszkán 10 darabra osztjuk és hosszú rudakat sodrunk belőlük. A tepsin még 15 percig pihentetjük. Előmelegített sütőben, közepes lángon 30 percig sütjük. Amikor kihűlt, másfél centis darabokra vágjuk.

A felforralt tejet megcukrozzuk és meglocsoljuk a gubát. Amikor magába szívta a nedvességet, megszórjuk a darált mákkal, porcukorral, ízlés szerint lekvárral. Sütőbe téve még finomabb lesz a guba.

KOCSONYA – SULZ

1,5 kg kocsonyahús (csülök, köröm, bőrke, húsos részek)
víz

1 kávéskanál pirospaprika

3 teáskanál só
20 szem bors
3 közepes fej vöröshagyma
5 gerezd fokhagyma

A Sulz elkészítése egyszerű, egy kis törődést igényel csak. A megtisztított, megmosott kocsonyahúst 3 liter vízben feltesszük főni, a habot többször lemerjük, majd fűsze-

rezzük. 4-5 óra alatt nagyon lassú tűzön, alig gyöngyözve puhára főzzük. Szűrjük át, hogy szép tiszta legyen a lé, majd a zsíráját hidegen szedjük le. A kicsontozott húsokat szétosztjuk a tányérokban, újramelegítjük a levet, és még egyszer átszűrve, ráöntjük a húsokra.

Hideg helyen tartjuk, és vigyünk a rokonainknak, barátainknak is belőle.

FARSANGI FÁNK – FASCHINGSKOPFE

1 kg finomliszt
2 dkg élesztő
3-4 dl langyos tej
6 tojás sárgája
csipetnyi só
6 dkg cukor
2 evőkanál rum
diónyi vaj

A szobahőmérsékletű hozzávalókat, a cukros tejben felfuttatott élesztőt a vajlingban fakanállal jól kidolgozzuk, míg hólyagos, fényes lesz. Letakarva, langyos helyen 50 percig kelesztjük. Lisztezett deszkán hüvelykujj vastagságúra nyújtjuk, és lisztezett fánkszagatóval kiszaggatjuk. Ismét letakarjuk, míg duplájára kel, vigyázva, ne kapjon huzatot. A fánk közepét az ujjunkkal nyomjuk be, majd fordítva tegyük a bő forró olajba. Az első oldalát fedővel sütjük, a másik oldalát fedő nélkül sütjük aranyszínűre, kb. 2-2 percig.

Farsang idejében sokszor süssük, porcukorral, lekvárral, még melegen tálaljuk.

Dán Ildikó

EGY GYÖNYÖRŰ KIÁLLÍTÁST LÁTHATTUNK TEMPLOMUNKRÓL

Dr. Kocsis István testvérünk a nagymarosi templom utóbbi évtizedbeli megújulását írott dokumentumok és csodálatos minőségű és mennyiségű fotóanyag felhasználásával kiállítás alá rendezte. A fotóanyag jelentős részét ő fényképezte, és ő menedzselte a kiállítás létrejöttét. Tárgya: számtalan gyönyörű, nagyméretű, művészi értékű fénykép volt templomunk szépségeiről, és az elmúlt években történt felújításokról – az ehhez tartozó szöveges leírásokkal, érdekes, máshol ritkán olvasható magyarázatokkal. A kiállítás a Sigil galériában volt megtekinthető október 12-től november 2-ig.

A kiállítás elnyerte a fotóhónapon való részvétel lehetőségét, ami országos média megjelenést jelent. Ezt az alábbi sorokkal vezették föl:

A nagymarosi Szent Kereszt felmagasztalása római katolikus plébániatemplom a Dunakanyar egyetlen, ma is álló középkori keresztény műemléke. A templom, -mint története során oly sokszor, -most is a marosi polgárok összefogása révén közadakozásból, és állami támogatással, kívül, belül megújult. Így jelenleg

az épület szinte minden részlete, Nagymaros és a Dunakanyar egyedülálló szépségében bemutatható művészet-, ipar- és vallástörténeti kincse: a restaurált ablakrendszer, a Mátyás korabeli késő gótikus torony, Lohr Ferenc szekkeói, Zsellér Imre festett, historizáló ablakai, az Angster orgona, a Szlezák és Thury harangok, a Bebó Károly készítette főoltár. A kiállítás „Együtt szentebbül megújult” címmel nagyméretű fotókon és magyarázó táblákon mutatja be e nemzeti kincsünk részleteit, történetét, az alkotók életútját, és a marosi polgárok időtlen összefogását.

Heininger Ferenc

KARITÁSZ HÍREK

Karácsony közeledtével gyűjtéseket szervezünk.

„A nélkülözőkért indított ünnepi összefogásnak kettős célja van: ünnepé tenni a karácsonyt és könnyebbé tenni a hétköznapi terheit.”

Katolikus Karitás

- November végétől tárgyi adományokat várunk vásárolás céljára. Az ajándékok bármelyik szentmise után, illetve a Karitás Kuckóban leadhatók.
- A CBA-ban tartós élelmiszereket, tisztítószeret gyűjtünk rászorulóknak.
- Advent második vasárnapján a Kárpátaljai Karitás javára rendezünk pénzgyűjtést.
- A december 25-ei karácsonyi ebédkészítésre várjuk a jelentkezőket.

Kérjük, figyelje a templomi hirdetéseket, ahol minden információt részletesen megtudhat.

„Ahogyan a föld a napra és az esőre van utalva, úgy minden élőlény – akár beismeri, akár nem – a jóságra vár.”

Ernst Kasemann

TANÚSÁG • A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

KIADJA: Szent Márton Katolikus Plébánia Nagymaros, Szent Imre tér 2.

MEGJELNIK: Negyedévente

FELELŐS KIADÓ: Gáspár István plébános

SZERKESZTŐK: Dán Ildikó, Turjányi Emese, Zollerné Várkonyi Tekla, Zoller Andrea, Drobilich Domonkos

KORREKTÚRA: Zoller Judit, Telegdi Ármin

ELÉRHETŐSÉG: tanusag.szerkesztoseg@gmail.com

GRAFKA, TÖRDELÉS: Scheffer Miklós

NYOMDA: Multiszolg Bt., Vác

PÉLDÁNYSZÁM: 400

NYOMDAKÖLTSÉG: A folyóirat nyomdai költsége 180 Ft+Áfa/db. Ön ingyenesen juthat hozzá. Amennyiben támogatni kívánja a folyóirat megjelenését, azt a plébánia bankszámlaszámára (RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA, 11742094-20157874) történő átutalással megteheti, jelezve a megjegyzés rovatban, hogy „TANÚSÁG”.

ADVENTI NAPTÁR

ADVENT 2. vasárnap	Iz 11,1-10; Róm 15,4-9; Mt 3,1-12 <i>Építsetek utat a pusztában az Úrnak!</i>	Aki keresi az Isten országát, az már nem várja el, hogy a valóság olyan legyen, amilyennek ő szeretné. Elfogadja a valóságot és ekkor felfedezi Isten országának békéjét és örömét, abban, ami van!	Hogy szabadabbá váljak Isten szeretetére, ma ellene mondom az elégedetlenség kényszerének. Megdicsérek, megköszönök mindent!
12.09. hétfő Szeplőtelen Fogantatás	Ter 3,9-15. 20; Ef 1,3-6. 11-12; Lk 1,26-38 <i>Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé</i>	Mária volt az első tanítvány, mert szívébe véste Jézus szavait. Befogadta, követte és elengedte. Hasonlóképpen mi is befogadjuk, követjük, és odaajándékozunk Jézust másoknak. Ez a küldetésünk, amiben hű segítők Mária!	Hogy befogadjam az Ünnepeket, igent mondom Isten meglepetéseire. Életem mely területét kell megnyitnom Isten előtt, miben kell változnom?
12.10. kedd	Iz 40,1-11; Zs 95; Mt 18,12-14 <i>Megnyilvánul az Úr dicsősége, és minden ember látni fogja</i>	Mária Názáret csendjében vált Jézus tanítványává és növekedett ő is bölcsességben, Isten és az emberek előtt. A csend elengedhetetlen tere a mi tanítvánnyá válásunknak is!	Hogy befogadjam az Ünnepeket, készségesen igent mondom a váratlan változásokra, helyzetekre.
12.11. szerda	Iz 40,25-31; Zs 102; Mt 11,28-30 <i>Akik az Úrban bíznak, erejük megújul</i>	Mária a templomban talált rá Jézusra. Akik a mi templomainkba betérnek, kikre találnak? Zárt, vallásos csoportra, vagy befogadó, a Másiknak örülő, Krisztushoz vonzó testvérekre? Ma is kaptunk időt a megtérésre!	Hogy befogadjam az Ünnepeket, készséggel fordulok az idegenek, rászorulóknak, szükségüket szenvedők felé.
12.12. csütörtök	Iz 41,13-20; Mt 11,11-15 <i>Ne félj hát, magam vagyok a gyámolod</i>	Mária a templomban talált rá Jézusra. Testünk hús-vér temploma Jézusnak épült szentély. Megdicsőítjük testünkben vagy csak testépítőnk vagyunk? Krisztusra találnak bennünk vagy csak az egónkra?	Hogy befogadjam az Ünnepeket, igent mondom Isten csendes hívására a fogyasztás lármájával szemben.
12.13. péntek Szent Lúcia	Iz 48,17-19; Zs 1; Mt 11,16-19 <i>Bárcsak figyeltél volna parancsaimra</i>	Mária a templomban talált rá Jézusra. Folytatódik a szeretet története, amely mindig a leválás - elengedés - mástól függés fájdalmas és szép útja. Máriának és Jézusnak is végig kellett menni ezen az úton. Kövessük őket!	Szentgyónásomra készülök és időben elvégzem, hogy új szívvel várjam az Urat. Luca-búzákat ültetek: hálás vagyok az új élet csiráért.
12.14. szombat Keresztes Szt. János	Sir 48,1-4.9-11; Zs 79; Mt 17,10-13 <i>Illés ismét eljön</i>	Mária bemutatta a templomban Jézust, ő pedig közösséget vállalt népével, vallási előírásaival. Amíg „zsidózunk” nem értjük a mennyei Atyát, nem szeretjük Jézust és nem tiszteljük Máriát, mert ők szeretik saját népüket!	Imádkozom azokért, akiket nem értek, akik másképpen gondolkodnak, akik távol állnak tőlem, hogy az Üdvözítő szeretete és ereje találjon rájuk.
ADVENT 3. vasárnap	Iz 35,1-6a. 10; Jak 5,7-10; Mt 11,2-11 <i>Hirdetem az Úr kegyelmét</i>	Mária világra szülte Jézust. Bennünk is meg kellene születnie, de leginkább csak a vajúdás tüneteit hordozzuk magunkon! Van remény, ha jobban rábízunk magunkat a Szentlélekre, ő ennél a szülésnél a „bába”!	Ma figyelek rá, hogy mindent jókedvűen és Isten kedvére tegyek.
12.16. hétfő	Szám 24,2-7.15-17a; Mt 21,23-27 <i>Csillag tűnik fel Jákob törzsből, jogar sarjad Izraelből</i>	Máriának az Igen kimondásakor volt lehetősége kérdezni. Isten nem manipulál, nem szuggerálja belénk az akaratát. Van mozgásterünk, hogy szabadon mondhassuk „Legyen meg a te akaratod”!	Bizalommal, türelemmel, figyelmes szeretettel fogadom a hozzám fordulókat.
12.17. kedd	Ter 49,2. 8-10; Mt 1,1-17 <i>Nem tűnik el a jel Júdatól, sem a királyi pálca a lábától</i>	Mária volt az első szentségház, mert benne élt Krisztus. Testünk keresztségünk óta élő tabernákulum, Krisztust hordozó szentély, amely méltó a szeretetre, tiszteletre. Hogy bánsz vele?	A tavalyinál szerényebbre tervezem meg az ünnepi asztalt. Mit adhatnék azoknak, akik szükségüket szenvednek?
12.18. szerda	Jer 23,5-8; Mt 1,18-24 <i>Napjaiban megszabadul Júda, és Izrael biztonságban lakik</i>	És az Ige Tetté lett! - azokban, akik az Igére kimondott Igenhez hűségesek maradtak. Mi, vagy ki akadályozhat meg abban, hogy kövesd a kortárs szentek példáját? Mária is nagyon vágyik arra, hogy örömhír legyen!	Nemes szívvel elengedem a tartozásokat, megbántásokat családomban, közösségemben.
12.19. csütörtök	Bir 13,2-7. 24-25; Lk 1,5-25 <i>Te meddő vagy, és nincs gyermeked; de foganni fogsz és fiút szülsz</i>	Mária öröme az Életre kimondott Igen öröme! A Golgotára menet is hitte, hogy minden akadályt elhárít az, akire Igent mondott! El mered-e hinni, hogy mindenben gondot visel rád az, akinek a benned való életére Igent mondtál?	Átgondolom a Gondviselés szerepét életemben. Miben kell jobban ráhagyatkoznom, rábíznom magam? Mit adhatnék a rászorulóknak?
12.20. péntek	Iz 7,10-14; Lk 1,26-38 <i>Kérj magadnak jelet az Úrtól, a te Istenedtől</i>	Mária boldog volt és örült, mert vágyakozott rá és hitt is abban, hogy Isten szava beteljesedik az életében. Mária tiszteletünkből erősen hiányzik ennek a hitnek az öröme és ereje!	Betérek egy templomba, köszöntöm az Urat, csendben elidőzöm vele.
12.21. szombat	Én 2,8-14 v. Szof 3,14-18a; Lk 1,39-45 <i>Örvendezzél és vigadj teljes szívvel, Jeruzsálem leánya</i>	Amikor Mária kimondta „Legyen!” , aláírt egy kitöltetlen, üres lapot, és engedte, hogy a mennyei Atya teleírja. Amikor kimondom, hogy „Legyen meg a te akaratod”, megengedem, hogy a mai napomat is átírja, újra tervezze Isten. Ez számomra a bizalom zárandókútja!	Imádkozom és böjtölök. Híszem, hogy ezek a tettek hatással vannak azokra, akik keresik a visszatérés útját az Atyához.
ADVENT 4. vasárnap	Iz 7,10-14; Róm 1,1-7; Mt 1,18-24 <i>Az Úr maga ad majd nektek jelet</i>	Egy Igen és a Szentlélek kellett ahhoz, hogy Isten szava megtörténjen Máriában. A mi Igenünk és a Szentlélek együttműködése teszi Isten szavát bennünk is eseménnyé, életté. Mennyire vágyakozunk rá?	Megváltoztatom gondolkodásomat: felhagyok azzal a gondolattal, hogy tetteim, imáim nincsenek hatással azok életére, akik szenvednek, szomjaznak.
12.23. hétfő	Mal 3,1-4. 23-24; Lk 1,57-66 <i>De ki tudja elviselni az ő ellövételének napját, s ki állhat meg az ő láttára?</i>	Ma kelj fel, állj az Atya elé, valld meg, hogy vétkeztél! Magyarázkodás, öngazolás helyett engedd magad szeretni és fogadd el az ünnepeket!	Időt keresek és találok a csendre, hogy az Úr készítse bennem az ünnepeket.
12.24. kedd	2Sám 7,1-5. 8b-12. 14a-16; Lk 1,67-79 <i>Atyja leszek neki, s ő fiam lesz nekem</i>	Karácsonykor elérkezett az Isten országa. Megtestesült a Béke! Nem fegyverszünetből, tárgyalásokból, leszerelésből és kompromisszumokból, hanem a Szeretet önfeláldozásából. Követőkre vár!	Karácsonyt ünnepelni azt jelenti, hogy befogadjuk itt a földön az ég meglepetéseit.